

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ของบุคคลและสังคม ซึ่งผ่านการถ่ายทอดความรู้ การฝึกอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้และปัจจัยที่เกี่ยวข้องให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542 : 2) การศึกษาจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญของสังคมที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง การปกครองและทางสังคม ระบบการจัดการศึกษาต้องมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับระบบอื่น ๆ ด้วย ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าในทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ส่งผลต่อการดำรงชีวิตความเป็นอยู่วัฒนธรรม และค่านิยมของคนในชาติเป็นอย่างมาก การจัดการศึกษาจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบและทิศทาง ให้สอดคล้องกับระบบสังคมและเศรษฐกิจด้วย (นิภารัตน์ รื่นสุข, 2546 : 1)

ในทำนองเดียวกันการศึกษายังเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการแก้ปัญหาในด้านต่าง ๆ รวมถึงการพัฒนาเพื่อให้สังคมเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้และมีทักษะ ซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาประเทศที่ยั่งยืนได้ เป็นเครื่องมือที่จะพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม และการเมือง โดยจุดเน้นของการพัฒนามุ่งไปที่คนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นภารกิจด้านการศึกษา จึงเป็นภารกิจที่ใหญ่หลวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ปัจจุบัน สำหรับสังคมไทยที่จะต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์หลายด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ตลอดจนวิถีชีวิตการแข่งขันกับเวลาที่เป็นตัวแปรสำคัญอีกตัวหนึ่งที่แทรกซ้อนเข้ามา ดังนั้นการจัดการศึกษาต้องมีความละเอียดอ่อน และพยายามที่จะสร้างให้เกิดความผสมผสานกลมกลืน ความเป็นปึกแผ่นให้เกิดขึ้น โดยมุ่งสู่การพัฒนาคนเป็นศูนย์กลางจัดการเรียนการสอนให้คนคิดอย่างมีเหตุผล ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ เพื่อให้เติบโตอย่างเต็มตามศักยภาพ (หยาดชล เลิศวีระสวัสดิ์, 2540 : 37 - 40)

กระทรวงศึกษาธิการกำหนดแนวนโยบายในการปฏิรูปการศึกษา โดยมุ่งเน้นที่จะยกระดับคุณภาพการศึกษาของผู้เรียนและสถานศึกษาในทุกด้านๆ รวมทั้งยกระดับคุณภาพชุมชนให้สูงขึ้น (Change for the better) ซึ่งจุดหมายปลายทางของการพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน คือ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความรู้ ความสามารถ เหมาะสมกับระดับชั้น นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

และต้องเป็นการอบรมปลูกฝังนำทางให้ผู้เรียน เป็นคนดี มีความสุขในการดำเนินชีวิตประจำวัน เสริมสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้มีปัญญาอย่างต่อเนื่อง โดยยึดหลักว่าผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ตลอดชีวิต ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาให้เป็นที่ไปตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคล (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี 2, 2551 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ในหมวดที่ 1 มาตรา 6 ที่กำหนดสาระสำคัญไว้ว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญาความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข ซึ่งถือว่าเป็นเป้าหมายหลักสำคัญเป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้มีภาพลักษณ์ที่สังคมทุกฝ่ายปรารถนาจะให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน (บุญเชิด ภิญ โยธอนันตพงษ์, 2544 : 195) ดังนั้นในการจัดการศึกษา ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องและได้รับผลกระทบจากการจัดการศึกษา จึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาอย่างมีเป้าหมาย โดยมุ่งไปที่การพัฒนาผู้เรียนและสถานศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ซึ่งประกอบด้วยการจัดบรรยากาศสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ในด้านการจัดสภาพแวดล้อม การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน การส่งเสริมภูมิปัญญา อาหารและสุขภาพ ความปลอดภัย ครูและพี่เลี้ยง และด้านการบริการอื่น ๆ เช่น การสอนดนตรีไทยและสากล การสอนภาษาอังกฤษโดยชาวต่างชาติ การสอนนาฏศิลป์ไทยและพื้นบ้าน เป็นต้น ทั้งนี้องค์ประกอบดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ รวมทั้งยังเป็นการตอบสนองความต้องการของผู้ปกครอง สถานศึกษาจึงต้องสร้างความน่าเชื่อถือ การยอมรับและความเลื่อมใสศรัทธา ให้เกิดขึ้นกับผู้ปกครอง (วัชรภรณ์ พยัคฆ์เมธี, 2546 : 2) ซึ่งรัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาให้แก่ผู้เรียนมาก ซึ่งในอนาคตจะเติบโตมาเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีค่าและมีประโยชน์ต่อประเทศชาติ ซึ่งจะเห็นได้จากการสนับสนุนผู้เรียน ให้ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อเตรียมความพร้อมรวมทั้งพัฒนาความสามารถในทุกๆ ด้านทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา(ธรรมบุญ นวลใจ, 2541 : 44) โดยรัฐมุ่งหวังที่จะจัดและให้บริการด้านการศึกษาที่มีคุณภาพให้บรรลุผล ในเรื่องการสร้างและพัฒนาพฤติกรรมความเป็นคนที่สมบูรณ์ทุกๆ ด้านให้แก่บุคคล หากมองในขอบเขตของคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนจะหมายถึง การที่ผู้เรียนมีคุณลักษณะหรือคุณสมบัติตามที่หลักสูตรของสถานศึกษานั้นๆ กำหนดไว้ รวมทั้งมีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมนั้น การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาเป็นกระบวนการที่ละเอียดอ่อนมาก เด็กมีพัฒนาการที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาโดยเฉพาะพื้นฐานทางด้านคุณธรรม จริยธรรม พื้นฐานแห่งการเรียนรู้ทั้งตนเองและสังคมจะถูกหล่อหลอมเป็นตัวเด็ก และเจริญเติบโตต่อไปในอนาคต ดังนั้นบทบาทของโรงเรียนระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา จึงมีความสำคัญต่อการวางรากฐานที่ดีให้เกิดขึ้นกับเด็กที่จะได้รับการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน (กมลทิพย์ ทองกำแหง, 2547 : 2)

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่ารัฐจะพยายามทุ่มเทงบประมาณเป็นจำนวนมาก ต่อการจัดการศึกษาและถือว่าการศึกษาคือเป็นความสำคัญลำดับแรก ๆ ของการจัดสรรงบประมาณตามแนวนโยบายรัฐ แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อการเปลี่ยนแปลง การปรับ โครงสร้าง แผนงานและความต้องการของประชาชน แนวทางหนึ่งที่รัฐบาลดำเนินการอยู่ คือเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาบริหารจัดการศึกษามากขึ้น เพราะบทบาทและศักยภาพในการจัดการศึกษาของภาคเอกชนมีเพียงพอ และสามารถที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะการบริหารจัดการที่มุ่งเน้นไปที่คุณภาพให้เป็นที่ยอมรับต่อสังคม (สมจิต อุดม, 2547 : 3)จากการที่รัฐมีนโยบายส่งเสริมให้โรงเรียนเอกชนมีบทบาทต่อการศึกษามากยิ่งขึ้น เอกชนจึงได้เข้ามามีส่วนร่วมรับภาระจัดการศึกษาโดยเน้นการบริการที่ดีมีคุณภาพต่อผู้เรียนและผู้ปกครองมาโดยตลอด แต่เมื่อสภาพการณ์ต่างๆ ของสังคมไทยและสังคมโลกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การศึกษาเอกชนก็จำเป็นต้องเร่งรัดพัฒนาในเชิงคุณภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นทางเลือกที่ดีอีกทางหนึ่งของผู้รับบริการทางการศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน 2542 : 3) แต่การจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนเท่าที่ผ่านมาปรากฏว่าประสบปัญหาเพิ่มมากขึ้น ทั้งปัญหาการบริหารจัดการ ปัญหาบุคลากร ปัญหาค่าใช้จ่ายและรายได้ที่ไม่สมดุลกับรายจ่าย ปัญหาคุณภาพผลผลิตและภาพลักษณ์ของโรงเรียน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการแข่งขันที่เริ่มเข้มข้นมากขึ้น ทั้งกับโรงเรียนเอกชนด้วยกัน หรือโรงเรียนเอกชนกับโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนที่จะจัดตั้งใหม่ๆ ในรูปแบบของโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งนับว่าเป็นคู่แข่งที่สำคัญที่โรงเรียนเอกชนต้องหันมาให้ความสนใจรวมถึง การแข่งขันกับตนเอง ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากสาเหตุหลายประการ ทั้งที่เกิดจากนโยบายและแนวปฏิบัติ ระเบียบ กฎเกณฑ์ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเอกชนจากระบบการศึกษาโดยรวมของประเทศและจากระเบียบการจัดการของโรงเรียนเอง และตลอดจนปัจจัยภายนอกอื่น ๆ (กรรณิกา ภิญญาคง, 2538 : 18)

จากปัญหาดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนในโรงเรียนเอกชน มีจำนวนลดลงและนโยบายของรัฐในการจัดการ ส่งผลให้ผู้ปกครองมีทางเลือกในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนเพิ่มขึ้น ดังนั้นโรงเรียนเอกชนทั้งหลายต้องปรับกลยุทธ์ในกิจการของตนเอง โดยเฉพาะการนำกลยุทธ์การตลาดมาใช้ในการบริหารงาน อันจะส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนของตน ซึ่งจะทำให้โรงเรียนเอกชนอยู่รอดและมีเสถียรภาพ รวมถึงเป็นโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพ ที่สามารถจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพ(มนต์ชิตา บุญผาคำ, 2545:12) ดังนั้นโรงเรียนเอกชนจึงจำเป็นต้องพัฒนาและยกระดับคุณภาพของสถานศึกษา ให้เป็นที่ยอมรับไว้วางใจจากผู้ปกครองนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นการสร้างภาพลักษณ์ ในด้านของการสร้างความเชื่อถือ การยอมรับ ความจริงใจ ความเลื่อมใสศรัทธา รวมถึงคุณลักษณะนักเรียนในภาพรวม ซึ่งทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญ และเป็นดัชนีชี้วัดที่สามารถจะสะท้อนให้เห็นถึงความ

ร่วมมือ ความช่วยเหลือ ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองที่มีต่อสถานศึกษา โดยโรงเรียนเอกชน จะต้องพยายามวางแผนในด้านต่างๆ ที่จะแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนมีเอกลักษณ์ ความเชี่ยวชาญ ความรับผิดชอบด้านการเรียนการสอน ที่จะสามารถตอบรับค่านิยมและความต้องการของกลุ่ม ผู้ปกครองให้ดีที่สุด ซึ่งจะเป็นผลทำให้โรงเรียนมีกำไรและอยู่รอดได้ (กมลทิพย์ ทองกำแหง, 2547 : 2-3)

ภาพลักษณ์ของโรงเรียนจึงมีความจำเป็นอย่างมากในการสร้างจุดเน้นขององค์กร เป็นส่วน ที่แสดงถึงสิ่งต่าง ๆ ขององค์กรออกไปสู่สายตาของผู้ใช้บริการ คือ ผู้ปกครอง ถ้าภาพลักษณ์องค์กร นั้นไปในทางบวก ก็จะทำให้ผู้ปกครองได้มีโอกาสเลือกเข้ามาใช้บริการแต่ถ้าภาพลักษณ์นั้นไปใน ทางลบ ก็จะมีผลให้ผู้ปกครองเลือกไปหาสิ่งที่รู้สึกดีกว่า ซึ่งอาจจะทำให้สถานศึกษานั้นเกิด ปัญหาผู้ใช้บริการลดลง ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา เช่น การจัดการขาดทุนและทำให้การ บริหารด้านอื่นๆ ล้มเหลวตามไปด้วย ขณะเดียวกันก็ต้องสร้างจุดขาย เพื่อสร้างภาพลักษณ์และ ชื่อเสียงให้กับตนเอง ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องหาทางส่งเสริมและควบคุมให้โรงเรียนมี การปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานให้อยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างมากนัก ทั้งนี้เพื่อเป็นการรักษาระดับ มาตรฐานการศึกษาของชาติ และโรงเรียนเอกชนในอนาคตจะต้องหันมาใส่ใจกับคุณภาพการเรียน การสอนมากขึ้น ขณะเดียวกันต้องสร้างภาพลักษณ์ให้ชัดเจน ไม่ควรมุ่งประโยชน์ทางการค้า และไม่เห็นปริมาณมากกว่าคุณภาพ แต่ให้มองถึงผลประโยชน์ทางการศึกษาที่สังคมจะได้รับจาก การศึกษาเอกชน (สุรศักดิ์ หลาบมาลา, 2546 : 5)

ภาพลักษณ์จึงถือว่าเป็นสิ่งที่โรงเรียนสร้างขึ้นได้ โดยใช้วิธีการที่เหมาะสม อันจะนำไปสู่ การพัฒนาโรงเรียน โดยผู้ปกครองนักเรียนซึ่งเป็นบุคคลที่มีความสำคัญ มีบทบาทต่อการตัดสินใจ ที่จะส่งบุตรหลานให้เข้ารับการ studia ต่อ ในโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี เป็นผู้ที่มีบทบาทอย่างยิ่ง ต่อความร่วมมือของสถานศึกษา ดังนั้น การสะท้อนความคิดเห็นที่มีต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนใน การบริหารจัดการศึกษา ที่จะได้รับจากผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ มาก ผู้ศึกษาจึงมุ่งศึกษาภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี ตามความคิดเห็นของ ผู้ปกครอง อำเภอ กบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี เพื่อนำข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาไปปรับปรุง วางแผน พัฒนาคุณภาพผู้เรียน และสถานศึกษาให้มีคุณภาพได้มาตรฐานสอดคล้องกับ ความ ต้องการของผู้ปกครองและชุมชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความเชื่อถือ ด้านการยอมรับ และด้านคุณลักษณะของนักเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบภาพลักษณ์ของโรงเรียนตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จำแนกตามระดับการศึกษา อายุ อาชีพ และที่อยู่อาศัย

สมมติฐานในการศึกษา

1. ผู้ปกครองนักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนแตกต่างกัน

2. ผู้ปกครองนักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนแตกต่างกัน

3. ผู้ปกครองนักเรียนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนแตกต่างกัน

4. ผู้ปกครองนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเขตอำเภอต่างกัน มีความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษามุ่งศึกษาเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี ตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ในปีการศึกษา 2554 ได้กำหนดขอบเขตการศึกษา ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ปกครองของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ระดับมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2554

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ปกครองของนักเรียนโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ระดับมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2554 กำหนดขนาดของกลุ่มประชากรจากตารางเครซี และมอร์แกน, (Krejcie and Morgan, 1970 : 608) โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 285 คน

2.ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษามุ่งศึกษาเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ใน 3 ด้าน คือ ด้านความเชื่อถือ ด้านการยอมรับ และด้านคุณลักษณะของนักเรียน

3.ขอบเขตด้านระยะเวลา ผู้ศึกษาเริ่มต้นศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต แล้วนำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาตั้งแต่เดือนพฤษภาคม 2554 จากนั้นนำข้อมูลเบื้องต้น เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อสร้างแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลเสร็จสิ้นเดือนตุลาคม 2554

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ที่มีต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหาร ครู และคณะกรรมการสถานศึกษา นำไปใช้วางแผนปรับปรุงพัฒนาการจัดการศึกษาโรงเรียน ให้มีประสิทธิภาพ เป็นที่ยอมรับ เกิดความเชื่อมั่นศรัทธาของผู้ปกครองนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีต่อโรงเรียน

2. ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ที่มีต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหาร ครู และคณะกรรมการสถานศึกษา นำไปใช้ในการเป็นแนวทางการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครองนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษา

นิยามปฏิบัติการ

ภาพลักษณ์ของโรงเรียน หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อการปฏิบัติงานของโรงเรียนสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงสภาพของโรงเรียนในด้านต่างๆ ทั้งในด้านดีและไม่ดี เป็นการสะท้อนที่แสดงออกถึงความรู้สึก ความคิดเห็น ที่มีต่อโรงเรียนซึ่งเกิดขึ้นจากการบริหารจัดการศึกษาของผู้บริหาร คณะกรรมการโรงเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องโดยพิจารณาภาพลักษณ์ของโรงเรียนใน 3 ด้าน คือ ด้านความเชื่อถือ ด้านการยอมรับ และด้านคุณลักษณะของนักเรียน

ด้านความเชื่อถือ หมายถึง การที่บุคลากรของโรงเรียน เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีบุคลิกภาพดี ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีชื่อเสียงทางด้าน

วิชาการ กีฬาอื่นๆ การเอาใจใส่นักเรียน มีความรับผิดชอบต่อชุมชน สังคม ด้านสถานที่ สภาพการ
จัดอาคารสถานที่ ห้องเรียน และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเอื้ออำนวยส่งเสริมต่อการจัดการเรียนรู้
และถูกสุขลักษณะ

ด้านการยอมรับ หมายถึง การที่ผู้ปกครองและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
โดยการร่วมกำหนดนโยบายการบริหาร การร่วมจัดทำหลักสูตร การร่วมจัดกิจกรรมต่าง ๆ พร้อม
ทั้งนิยมนำบุตรหลานเข้าเรียนเพิ่มขึ้น

ด้านคุณลักษณะของนักเรียน หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของนักเรียนที่สถานศึกษา
มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย มองโลกในแง่ดี ขยันหมั่นเพียร
มีคุณธรรม จริยธรรมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ โดยการแสดงออกทางพฤติกรรม

ผู้ปกครอง หมายถึง บิดา มารดา หรือผู้ที่อุปการะเด็กได้รับผิดชอบในการเลี้ยงดู และส่งเสีย
ค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียนของเด็กนักเรียน เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา ของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษา โดยกำหนดให้ผู้ปกครอง 1 คน ต่อ เด็กนักเรียน 1 คน

สถานภาพของผู้ปกครองนักเรียน หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวของผู้ปกครองนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษา ประกอบด้วย ระดับการศึกษา อายุ อาชีพและที่อยู่อาศัย

ระดับการศึกษา หมายถึง วุฒิทางการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง จำแนกเป็น ระดับระดับต่ำ
กว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี

อายุ หมายถึง อายุของผู้ปกครองนักเรียนซึ่งแบ่งเป็น 3 ช่วง คือ ช่วงอายุ อายุต่ำกว่า 40 ปี
อายุ 41 - 50 ปี และ อายุ 50 ปีขึ้นไป

อาชีพ หมายถึง สภาพการทำงานในปัจจุบันของผู้ปกครองนักเรียนที่ทำรายได้หลักให้กับ
ครอบครัว ซึ่งจำแนกออกเป็น รับราชการ ธุรกิจส่วนตัว และอื่นๆ

ที่อยู่อาศัยของผู้ปกครอง หมายถึง ที่ตั้งครัวเรือนของผู้ปกครองนักเรียน จำแนกเป็น
ที่ตั้งครัวเรือนอยู่ในเขตอำเภอekinบุรี และที่ตั้งครัวเรือนอยู่นอกเขตอำเภอekinบุรี เช่น
อำเภอนาคี อำเภอสริมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี และอำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทย์ากบรินทร์บุรี ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบและเป็นแนวทางในการศึกษา ดังต่อไปนี้

- ส่วนที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับภาพลักษณ์
- ส่วนที่ 2 ทฤษฎีภาพลักษณ์ของโรงเรียน
- ส่วนที่ 3 ข้อมูลทั่วไปของสถานศึกษาเอกชน
- ส่วนที่ 4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ส่วนที่ 5 กรอบแนวคิดทางการศึกษา
- ส่วนที่ 6 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ความรู้เกี่ยวกับภาพลักษณ์

1. ความหมายของภาพลักษณ์

ภาพลักษณ์ คือ ภาพที่เกิดจากความนึกคิดหรือคิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น (จินตภาพ) ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Image (ราชบัณฑิตยสถาน, 2538 : 821) โดยทั่วไปแล้วคนจะเข้าใจคำว่า “ภาพพจน์” มากกว่า “ภาพลักษณ์” แท้จริงแล้วต่างมีความหมายในลักษณะเดียวกัน ภาพลักษณ์เป็นรูปธรรมที่ปรากฏต่อสายตาของสาธารณชนที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกที่ดีและไม่ดี ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของภาพลักษณ์ไว้ดังนี้

แอนเดอร์สันและรูบิน,(1986:53-54)กล่าวว่าภาพลักษณ์เป็นการรับรู้ของผู้บริโภคเกี่ยวกับองค์การทั้งหมดโดยองค์กรก็เปรียบเสมือนคนซึ่งย่อมมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน

คาร์ลิ่งและพีเชอร์ ,(1985 : 73) กล่าวว่า ภาพลักษณ์เป็นความนึกคิดที่เกิดจากการรับรู้อยู่ในจิตสำนึกและจิตใต้สำนึกภาพลักษณ์อาจไม่เป็นไปตาม โครงสร้าง หรือรูปร่างปรากฏอย่างแท้จริงก็ได้ อาจสร้างขึ้นมาจากความนึกคิดหรือความต้องการของบุคคล

มะลิวัลย์ ศิริวรรณ, (2542 : 32) กล่าวว่าภาพลักษณ์เป็นความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามที่บุคคลรับรู้ได้ทั้งทางด้านบวก ด้านลบ เป็นการเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือเกิดจากการที่ได้รับประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม และภาพลักษณ์นี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ตลอดเวลา เมื่อได้รับประสบการณ์ใหม่เข้ามาหากมีความคิดเห็นเปลี่ยนแปลงไป

อรุณ งามดี, (2540 : 79) ได้กล่าวว่า ภาพลักษณ์เป็นเรื่องละเอียดอ่อนและเกี่ยวข้องกับหน่วยงานแทบจะทุกเรื่อง ทั้งเรื่องเล็กและเรื่องใหญ่ นับตั้งแต่เจ้าหน้าที่ สถานที่ทำงาน ผลิตภัณฑ์ บริการทรัพย์สิน และทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงาน

พรทิพย์ วรกิจโกศาทร, (2540 : 37-38) กล่าวว่า ภาพลักษณ์เป็นภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจของแต่ละคน ซึ่งบุคคลสามารถสร้างจินตภาพเกี่ยวกับสถาบันนั้น ๆ ได้ โดยภาพลักษณ์นั้นเกิดขึ้นได้จากการได้รับรู้ ได้ฟัง ได้เห็น หรือมีประสบการณ์มาในอดีต และด้วยความประทับใจจึงทำให้บุคคลนั้นสามารถจดจำและพัฒนาเป็นภาพอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา

สรุปได้ว่า ภาพลักษณ์ หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจของบุคคลตามความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อองค์กร สถาบัน บุคคล หรือการดำเนินงาน ภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจนี้อาจจะเป็นผลมาจาก การได้รับประสบการณ์โดยตรงหรือประสบการณ์ทางอ้อมที่บุคคลนั้นรับรู้มา

2. ความสำคัญของภาพลักษณ์

โดยพื้นฐานของการทำงานแล้ว การรู้เขา รู้เรา จึงสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยพัฒนาภาพลักษณ์ขององค์กรได้เป็นอย่างดี การรู้เรา คือ การรู้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานทั้งหมด เพื่อที่เราจะได้รู้ว่าปัจจุบันองค์กรของเราเป็นอย่างไร ซึ่งจะได้จากการสำรวจสภาพองค์กร ส่วนการรับรู้เขานั้นเป็นจุดที่สำคัญยิ่งในการสร้างภาพลักษณ์ ที่เราจะต้องรู้ให้ได้ว่าบุคคลอื่นหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์กรนั้นมององค์กรอย่างไร เพื่อที่จะได้รับทราบข้อมูลความต้องการ เพื่อตอบสนองให้ตรงกับความต้องการ ถ้าเปรียบเทียบกับทางธุรกิจจะมีคำพูดว่า " ลูกค้าต้องการอะไร " ดังนั้นการสร้างภาพลักษณ์ให้เกิดขึ้นในองค์กร สิ่งแรกที่จะต้องพิจารณาคือต้องรู้ว่ากลุ่มเป้าหมายเป็นใคร เขามององค์กรอย่างไร วิธีการที่จะทราบภาพลักษณ์องค์กรในสายตาของกลุ่มเป้าหมายของเรา อาจจะได้จากการสำรวจความคิดเห็น การทำวิจัย การสอบถาม การสัมภาษณ์ การรับฟังข้อมูลจากหลายๆ ฝ่ายซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการที่จะนำมากำหนดภาพลักษณ์ขององค์กรต่อไป

ภาพลักษณ์องค์กรมีความสำคัญ สามารถทำให้สถาบัน หน่วยงานมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ เชื่อมต่อสรรหาจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง และจะทำให้องค์กรหน่วยงานในสถาบันนั้นๆ มีความเจริญก้าวหน้าได้ ภาพลักษณ์เป็นมาตรฐานที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตามความรู้สึกนึกคิดที่ดีที่เกี่ยวข้องกับตนเอง จึงถือเป็นพื้นฐานของความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว (Identity) ความรู้สึกภาคภูมิใจและการยอมรับในคุณค่าแห่งตน ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อความสามารถของบุคคลในการปฏิบัติงาน

ดวงพร คำณัฐวัฒน์ และวาสนา จันทร์สว่าง, (2541 : 61-62) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาพลักษณ์ไว้ ดังนี้

1. ความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสารและสื่อสารดาวเทียม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสื่อสารมวลชนทำให้คนในสังคมต่างๆ รับประทานข่าวสารเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วโลกอย่างรวดเร็ว ซึ่งมีผลต่อการเกิดภาพลักษณ์ เช่น ภาพลักษณ์ประเทศไทยเสียหายย่อยยับในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ (17-20 พฤษภาคม 2535) เพราะรายงานข่าวจากสำนักข่าวต่างๆ ผ่านการสื่อสารทุกรูปแบบ รวมทั้ง การสื่อสารผ่านดาวเทียม ได้เผยแพร่ข่าวและภาพข่าวการปราบปรามประชาชนที่ไร้อาวุธ โดยกำลัง ทหาร เหตุการณ์นี้ทำให้เกิดภาพลักษณ์ในเชิงลบ ซึ่งมีผลเสียหายต่อชื่อเสียง และเศรษฐกิจของไทย

2. องค์กรต่าง ๆ ได้รับความสนใจจากสาธารณชนและมวลชนมากขึ้น ทุกคนต้องการรับรู้ และมีส่วนเกี่ยวข้องในการแสดงความคิดเห็น เพื่อเป็นประโยชน์ในการตัดสินใจ ถ้าองค์กรใดมี ภาพลักษณ์ที่ดีก็จะได้รับความเชื่อถือไว้วางใจและสนับสนุนร่วมมือ ในองค์กรเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน แต่ถ้าองค์กรใดมีภาพลักษณ์ที่ไม่ดี ย่อมได้รับการต่อต้านและการดูหมิ่นเกลียดชัง

3. ภาพลักษณ์เป็นรากฐานแห่งความมั่นคงขององค์กร ถ้าองค์กรมีภาพลักษณ์ที่ดีนับเป็น การเตรียมพร้อมขององค์กร แม้มีวิกฤติการณ์เกิดขึ้นก็สามารถแก้ไขทำให้เหตุการณ์กลับเป็นปกติ ได้ทันท่วงที

กล่าวโดยสรุป ความสำคัญของภาพลักษณ์เปรียบเสมือนบุคลิกภาพของคน หรือองค์กร สถาบัน ที่บุคคลภายนอกสามารถรับรู้ได้จากทั้งประสบการณ์และความรู้สึก ถือว่าเป็นความมั่นคง ขององค์กร ซึ่งทุกๆ องค์กรหรือสถาบันต้องการให้มองในด้านที่ดีเสมอ หากบุคคลอื่นมองว่าดี ก็จะต้องรักษาภาพลักษณ์ที่ดีนั้นไว้ แต่ถ้าหากบุคคลภายนอกมองไม่ดี ก็จะต้องมีการปรับปรุง พัฒนาองค์กรหรือสถาบัน เพื่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดี

3. ทฤษฎีที่มีความสัมพันธ์กับภาพลักษณ์

แอ็ดเลอร์, (Adler, 1990 : 109-127 ; อ้างอิงจาก สุวรรณฯ แซ่เฮ้ง, 2542 : 13-14) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ นี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความจำและจินตนาการ ซึ่งเกิดจากประสบการณ์การรับรู้ จินตนาการอาจเป็นสิ่งที่ไม่เป็นความจริง แต่ประสบการณ์การรับรู้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ตัวอย่างของ จินตนาการเรื่อง “ภูเขาทอง” อาจเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนกล่าวคือสิ่งที่เป็นประสบการณ์การรับรู้ที่มีอยู่จริงคือ “ภูเขา” และ “ทอง” แต่ “ภูเขาทอง” เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากจินตนาการเมื่อเกิดการรับรู้แล้ว แนวคิดที่จะสนับสนุนความคิดดังกล่าวนี้ จะเห็นได้จากแนวความคิดของนักวิชาการหลาย ท่านที่ได้กล่าวถึงภาพลักษณ์ในเชิงทฤษฎี และในเชิงปรัชญาในลักษณะต่าง ๆ กัน ซึ่งอาจแบ่งได้ เป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มที่เน้นภาพลักษณ์ในเชิงประสบการณ์การรับรู้ที่สัมผัสได้และกลุ่มที่ เน้นภาพลักษณ์ในเชิงจินตนาการหรือในเชิงนามธรรมที่สัมผัสไม่ได้ดังนี้

กลุ่มที่เน้นภาพลักษณ์ในเชิงประสบการณ์การรับรู้ (ที่สัมผัสได้) คือ กลุ่มของฮอบส์และเบอร์กลีย์, ฮอบส์และเบอร์กลีย์ ได้กล่าวว่าภาพลักษณ์เกิดจากประสาทสัมผัสที่ได้จากประสบการณ์การรับรู้ในสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นจริงมากกว่าที่จะเกิดจากความจำและจินตนาการ ส่วนเฮนรี เจมส์, เจมส์ จอยซ์ และเวอร์จิเนีย วูล์ฟ, ถึงแม้ว่าจะมีความคิดในแนวเดียวกับฮอบส์และเบอร์กลีย์ แต่ก็มีบางส่วนที่แตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มนี้จะคิดว่าความจำและจินตนาการที่ทำให้เกิดภาพลักษณ์นั้นเกิดอยู่ในสมองเปรียบเสมือนโกดังที่เก็บของ ของที่เก็บอยู่ในโกดังนั้นถึงแม้ว่าจะไม่นำมาใช้ก็ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ความจำและจินตนาการที่อยู่ในสมอง ถ้าไม่ได้นำมาใช้จะเปลี่ยนแปลงหรือไม่และจะยังคงอยู่หรือว่าจะสูญหายไป แต่ความจำและจินตนาการที่เก็บในสมองถูกเก็บอยู่ในรูปแบบใดจึงทำให้เกิดภาพลักษณ์ได้ นอกจากนี้ วูล์ฟยังมีแนวความคิดเพิ่มเติมจาก เฮนรี เจมส์ และเจมส์ จอยซ์ อีกว่าความจำและจินตนาการที่ทำให้เกิดภาพลักษณ์อาจไม่ได้ถูกเก็บอยู่ในสมอง ภาพลักษณ์อาจปรากฏขึ้นจากสิ่งที่อยู่ภายนอกสมองก็ได้ เช่น ประสบการณ์และประสาทสัมผัสพื้นฐานที่ทำให้มนุษย์ เกิดการรับรู้ และมีความสัมพันธ์กับความจำ อันเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดภาพลักษณ์ กลุ่มที่เน้นภาพลักษณ์ในเชิงจินตนาการหรือในเชิงนามธรรมที่สัมผัสไม่ได้ ซึ่งเป็นกลุ่มที่เน้นว่าภาพลักษณ์เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับมนุษย์ คือกลุ่มของอริสโตเติลและเพลโต ที่กล่าวว่าภาพลักษณ์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์เพราะว่าทำให้มนุษย์คิดได้ ความเชื่อทำให้มนุษย์เกิดจินตนาการ ภาพลักษณ์ของมนุษย์จึงเกิดจากความเชื่อในสิ่งที่เคยเห็นและเกิดการรับรู้เป็นภาพลักษณ์ที่ปรากฏในความจำของมนุษย์ ส่วนอโควินัส ถึงแม้ว่าจะมีแนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์ในเชิงนามธรรม แต่เขาก็คิดว่ามนุษย์มีจินตนาการที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ มนุษย์ก็สามารถนึกภาพออกมาได้โดยไม่ต้องมีความจริง มนุษย์สามารถสร้างมโนทัศน์หรือจินตนาการด้วยความสามารถพิเศษทางสติปัญญาในโลกที่เป็นจริงได้ เช่น การรับรู้ว่าพระเจ้ามีจริง ในด้านแนวความคิดของฟรอยด์นั้น ฟรอยด์คิดว่าภาพลักษณ์ที่เกี่ยวกับความฝันนั้น เป็นส่วนสำคัญทางด้านโครงสร้างของความฝัน จึงมีความหมายเหมือนกัน กล่าวคือ ไม่ว่าผู้ที่ฝันจะเป็น ชนชาติใดหรืออยู่ที่ใดก็ตาม ก็จะมีภาพลักษณ์ที่เหมือนกัน เช่น ฝันเห็นพระเจ้าแผ่นดินหมายถึง พ่อฝันถึงการเดินทางที่ยาวไกลหมายถึงความตาย เป็นต้น ภาพลักษณ์ที่เกี่ยวกับความฝันนี้จึงอาจเรียกว่าเป็นภาพลักษณ์ที่เป็นสากลก็ได้ แต่แนวความคิดของออกัสตินถึงแม้ว่าจะมีแนวความคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์ในเชิงนามธรรมเช่นเดียวกัน แต่เขาก็มีความคิดที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือเขาคิดว่ามนุษย์สามารถคิดได้โดยไม่ต้องใช้จินตนาการเป็นภาพ สิ่งที่อยู่ในสมองอาจจะไม่มีลักษณะเป็นภาพ แต่อาจจะมีลักษณะเป็นตัวเลขก็ได้ สิ่งที่อยู่ในสมองอาจจะไม่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ก็ได้

4. องค์ประกอบภาพลักษณ์

บาวล์ดิง, (1975:91) ได้อธิบายว่า “ภาพลักษณ์” เป็นความรู้ ความรู้สึกของคนเราที่มีต่อสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะความรู้นั้นเป็นความรู้ที่เราสร้างขึ้นมาจากตนเองเฉพาะตน เป็นความรู้เชิงอัตวิสัย (Subjective Knowledge) ซึ่งประกอบด้วย “ข้อเท็จจริง คุณค่าที่เราเป็นผู้กำหนด โดยแต่ละบุคคลจะเก็บสะสมความรู้เชิงอัตวิสัยที่เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัวที่ได้ประสบและมีความเชื่อว่าจริงเนื่องจากคนเราไม่สามารถที่จะรับรู้และทำความเข้าใจกับทุกสิ่งได้ครบถ้วนเสมอไป เรามักจะได้เฉพาะภาพบางส่วนหรือลักษณะกว้าง ๆ ของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งอาจไม่ชัดเจนแน่นอนเพียงพอ แล้วมักจะตีความหมาย (Interpret) หรือให้ความหมายแก่สิ่งนั้น ๆ ด้วยตัวเอง ความรู้เชิงอัตวิสัยนี้จะประกอบกันเป็นภาพลักษณ์ของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในโลกตามทัศนะของเรา และพฤติกรรมที่เราแสดงออกก็จะขึ้นอยู่กับภาพลักษณ์ของสิ่งนั้น ๆ ที่เรามีอยู่ในสมองด้วย เพื่อให้ง่ายแก่การทำความเข้าใจ อาจแยกองค์ประกอบของภาพลักษณ์ได้เป็น 4 ส่วน แต่ในความเป็นจริงองค์ประกอบทั้ง 4 ส่วนนี้มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างไม่อาจแบ่งแยกได้ คือ

1. องค์ประกอบเชิงการรับรู้ เป็นสิ่งที่บุคคลได้จากการสังเกตโดยตรง แล้วนำสิ่งนั้นไปสู่การรับรู้ สิ่งที่ถูกรับรู้นี้อาจจะเป็นบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ ความคิด หรือสิ่งของต่าง ๆ เราจะได้ภาพของสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เหล่านี้โดยผ่านการรับรู้เป็นเบื้องต้น

2. องค์ประกอบเชิงความรู้ ได้แก่ ส่วนที่เป็นความรู้เกี่ยวกับลักษณะ ประเภท ความแตกต่างของสิ่งต่าง ๆ ที่ได้จากการสังเกตและรับรู้

3. องค์ประกอบเชิงความรู้สึก ได้แก่ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อาจเป็นความรู้สึกผูกพันยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบ

4. องค์ประกอบเชิงการกระทำเป็นความมุ่งหมายหรือเจตนา ที่เป็นแนวทางในการปฏิบัติตอบโต้สิ่งเรานั้น โดยเป็นผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเชิงความรู้และเชิงความรู้สึก องค์ประกอบเชิงการรับรู้ เชิงความรู้ เชิงความรู้สึก และเชิงการกระทำนี้จะผสมผสานกันเป็นภาพที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในโลก ดังนั้น ภาพลักษณ์ที่ดีของธุรกิจจึงสัมพันธ์โดยตรงกับพฤติกรรมของผู้บริโภค ซึ่งกว่าผู้บริโภคเป้าหมาย แต่ละราย จะเปลี่ยนฐานะมาเป็นลูกค้า นั้น จะผ่านการรับรู้จนเกิดความรู้และความรู้สึกที่ดีต่อผลิตภัณฑ์และองค์การธุรกิจ จนกระทั่งเกิดพฤติกรรมการซื้อ (Buying) มาบริโภคในที่สุด (รุ่งรัตน์ ชัยสำเร็จ, ออนไลน์)

อนึ่ง ภาพลักษณ์ขององค์การที่สังคมต้องการในความเห็นของ อำนวย วีรวรรณ นักวิชาการซึ่งมีประสบการณ์ทำงานทั้งภาครัฐและเอกชนระบุไว้ดังนี้ (พรทิพย์ พิมลสินธุ์, 2540 :107-108)

1. เป็นองค์การที่เจริญก้าวหน้าทันโลก
2. มีบริการและสัมพันธ์อันดีกับลูกค้า

3. มีระบบบริหารและฝ่ายจัดการที่สูงด้วยประสิทธิภาพ
4. ทำคุณประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้แก่ส่วนรวม
5. ปฏิบัติงานภายในกรอบกฎหมายของบ้านเมือง
6. มีความรับผิดชอบต่อสังคมในระดับสูง

กล่าวโดยสรุปภาพลักษณ์มีองค์ประกอบที่สำคัญประกอบด้วย องค์ประกอบเชิงการรับรู้เชิงความรู้ เชิงความรู้สึก และเชิงการกระทำซึ่งในความเป็นจริงนั้นองค์ประกอบทั้ง 4 ส่วนนี้มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันชนิดที่แยกกันไม่ออกเป็นความรู้ ความรู้สึกของคนเราที่มีต่อสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะความรู้ นั้นเป็นความรู้ที่เราสร้างขึ้นมาเองเฉพาะตน เป็นความรู้เชิงอัตวิสัย

5. การเกิดภาพลักษณ์และกระบวนการเรียนรู้ภาพลักษณ์

ภาพลักษณ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความประทับใจอย่างแท้จริงของบุคคล จึงเป็นความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการรับรู้ของผู้รับสารแต่ละคนเป็นเครื่องชี้แนะและตีความหมาย โดยสิ่งที่ได้จากการตีความหมายของปัจเจกบุคคลจะเป็นลักษณะของความรู้เชิงอัตวิสัย คือกรอบประสบการณ์ของแต่ละคนจะทำให้การรับรู้และการตีความหมายต่อสิ่งเดียวกันแตกต่างกันออกไป และเมื่อรับรู้อะไรบางอย่างหรืออะไรบางอย่างแฉ่มแล้ว บุคคลเหล่านั้นก็มีแนวโน้มสรุปเป็นภาพรวมของตัวเอง ภาพลักษณ์เกิดขึ้นได้ใน 2 กรณี คือ เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติตามสภาพแวดล้อม เป็นการปล่อยให้ไปตามสภาพแวดล้อม แล้วแต่ประชาชนจะคิด โดยที่องค์กรมิได้ดำเนินการใด ๆ และเกิดขึ้นจากการสร้างสรรค์โดยผ่านกระบวนการสร้างภาพลักษณ์ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ตามที่องค์กรปรารถนาที่จะให้เป็น (ดวงพร คำคุณวัฒน์ และวาสนา จันทร์สว่าง, 2541 : 62-63) ไม่ว่าในกรณีใด ภาพลักษณ์จะเกิดขึ้นต่อเมื่อผู้รับหรือผู้บริโภคมมีการสรุปความคิดรวบยอดจากการรับรู้ข้อมูลนั้นต้องชัดเจน มุ่งประเด็นที่เป็นภาพลักษณ์จำนวนมากพอ มาจากหลายช่องทาง มาอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอจนทำให้ผู้บริโภคเกิดความเข้าใจ คิดและรู้สึกได้ว่าองค์กร สินค้าและบริการนั้นเป็นอย่างไรหากมีการสื่อสารที่ดีภาพนั้นจะชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ จนเกิดความมั่นใจและเกิดเป็นภาพลักษณ์ ดังนั้นภาพลักษณ์จะเกิดขึ้นได้จึงต้องอาศัยการสื่อสารข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ และระยะเวลาที่ยาวนานเพียงพอสำหรับการสื่อสารในลักษณะซ้ำหลายครั้งและผ่านสื่อหลายช่องทางภาพลักษณ์จะเปลี่ยนแปลงได้ยาก หากภาพลักษณ์นั้นอยู่บนพื้นฐานของความจริง และเป็นภาพที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ นักประชาสัมพันธ์ทำหน้าที่เพียงแต่ยกให้เป็นภาพที่เด่นชัดขึ้นและเผยแพร่ให้เป็นที่รับทราบเท่านั้น เช่น องค์กรหนึ่งประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน เป็นที่ยอมรับทั้งในและต่างประเทศ เจ้าของและผู้บริหารงานล้วนเป็นคนไทย ซึ่งเมื่อผู้ใดได้รับทราบข้อมูลนี้มักจะเกิดความรู้สึกชื่นชม นักประชาสัมพันธ์สามารถนำลักษณะเด่นนี้ออกเผยแพร่ และด้วยเทคนิคการสื่อสารที่ดีจะทำให้กลายเป็นภาพลักษณ์ขององค์กรได้ ภาพที่ว่านี้จะคงทนตราบใดที่องค์กรนี้ยัง

เป็นของคนไทย และบริหารงานด้วยคนไทย การสร้างสรรค์ภาพลักษณ์บนความไม่จริง จะไม่เกิดเป็นภาพลักษณ์ที่คงทนถาวร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมในปัจจุบัน ด้วยเทคโนโลยีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมาก คนสามารถรับข้อมูลจากสื่อได้หลายช่องทาง โอกาสที่จะเปรียบเทียบและคัดเลือกรับข้อมูลมีมาก การปกปิดภาพที่แท้จริงเป็นไปได้ด้วยความลำบาก ซึ่งหากผู้บริโภคทราบว่ามี การสร้างภาพบนข้อมูลที่ปรุงแต่งขึ้นจะเกิดความรู้สึกไม่ไว้วางใจ ไม่มั่นใจ ไม่พึงพอใจ และอาจเป็นปฏิปักษ์กับองค์กรเหล่านั้นได้ ซึ่งจะทำให้นักประชาสัมพันธ์ต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อตามแก้ไขภาพลักษณ์เชิงลบนี้

6. การสร้างภาพลักษณ์และการรักษาภาพลักษณ์

ภาพลักษณ์มีทั้งที่เกิดจากธรรมชาติ และสิ่งที่เกิดจากการปรุงแต่งขึ้นมา ซึ่งพรทิพย์ วรกิจโกศาทร, (2540 : 37-38) ได้กล่าวไว้ว่า ภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นนั้นโดยธรรมชาติ ปกติจะเป็นภาพลักษณ์ทางบวกและบุคคลไม่สามารถควบคุมได้ ส่วนภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากการปรุงแต่งนั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับการสื่อสาร การประชาสัมพันธ์ที่เป็นระบบระเบียบ มีการวางแผน และได้รับความร่วมมือจากฝ่ายอื่น ซึ่งความคิดเห็นนี้ คุณวุฒิ คนฉลาด,(2534 : 20) กล่าวว่า องค์กรจะประสบความสำเร็จได้นั้น จำเป็นต้องมีการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลในองค์กร มีการร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน สิ่งที่เป็นอีกประการหนึ่งคือ ต้องมีกฎระเบียบที่ต้องกำหนดร่วมกัน โดยมีการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคคลอย่างชัดเจน การประชาสัมพันธ์ที่เป็นระบบ ระเบียบ มีการวางแผนนั้น นับว่าเป็นหัวใจที่สำคัญของการปรับปรุงแก้ไขภาพลักษณ์ และรักษาภาพลักษณ์ พรทิพย์ วรกิจโกศาทร, (2540 : 8) ได้ให้ความหมายของการประชาสัมพันธ์ว่า การประชาสัมพันธ์มาจากภาษาอังกฤษว่า public relations โดย public หมายถึง สาธารณชนหรือประชาชน ส่วน relation หมายถึง การสัมพันธ์ นอกจากนี้บทบาทหน้าที่ของการประชาสัมพันธ์มีหลัก 3 ประการ (พรทิพย์ วรกิจโกศาทร. 2536: 37-38) คือ

1. การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่สถาบัน
2. การรักษาภาพลักษณ์ที่ดีให้คงทนถาวร
3. การแก้ไขภาพลักษณ์เชิงลบ

จะเห็นได้ว่าการประชาสัมพันธ์เป็นความพยายามสื่อสารทุกวิถีทางในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่หรือที่จะจัดหาได้ในองค์กรใดองค์กรหนึ่งที่กระทำการติดต่อสัมพันธ์กันต่อเนื่องระยะยาว โดยงานประชาสัมพันธ์ไม่ได้มุ่งที่การสร้างภาพลักษณ์อย่างเดียว แต่ต้องการต่อยอดภาพลักษณ์ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อป้องกันภาพลักษณ์อื่นเข้ามาแทรกแซง ซึ่งอาจนำวิกฤติการณ์ไม่พึงประสงค์มาสู่สถาบันได้

สุพิน ปัญญาภัก, (2540:85) ได้ให้ข้อคิดบางประการเกี่ยวกับการสร้างและรักษา
ภาพลักษณ์ ไว้ดังนี้

1. การสร้างภาพลักษณ์นั้น เกิดจากการกระทำขององค์กรหรืองานที่เราทำอยู่เป็นประจำ
นั่นเอง
2. ภาพลักษณ์ที่เราเพียรพยายามสร้างขึ้นมาอย่างดีแล้ว ย่อมจะมีการเปลี่ยนแปลงได้เพราะ
ความรู้สึคนึกคิดของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้น องค์กรควรสร้างภาพลักษณ์
ที่ถาวรมิใช่ภาพลักษณ์ชั่วคราว
3. การสร้างภาพลักษณ์เป็นพื้นฐานที่องค์กรขนาดใหญ่ทุกแห่งจะต้องให้ความสำคัญ
ถ้าสร้างภาพลักษณ์ไว้ดีแล้วเท่ากับการวางรากฐานขององค์กรไว้อย่างแน่นหนา เมื่อเกิดวิกฤติการณ์
องค์กรย่อมไม่สั่นคลอนมากมาย สามารถที่จะแก้ไขได้อย่างรวดเร็ว
4. การสร้างภาพลักษณ์ต้องอาศัยเวลาและความเพียรพยายาม แต่สิ่งที่ยากและละเอียดอ่อน
ยิ่งกว่าคือ การรักษาภาพลักษณ์ เพราะเป็นสิ่งที่สลับซับซ้อน ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจเจกบุคคล การสร้าง
ย่อมรวมถึงการรักษาด้วย
5. ภาพลักษณ์เป็นเรื่องละเอียดอ่อน จะสร้างขึ้นได้จะต้องใช้เวลาสะสมคุณค่าของ
ภาพลักษณ์นั้นๆ ไม่ว่าจะคุณค่านั้นจะเป็นไปในทางบวกหรือลบก็ตาม
6. การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่หน่วยงาน เป็นหน้าที่ของสมาชิกทุกคนในองค์กร
ซึ่งจะต้องให้ความร่วมมือด้วยดี เพราะการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่ประชาชน หน่วยงาน สถาบันจะ
ไม่มีวันทำสำเร็จได้เลย ถ้าหากปราศจากความร่วมมือจากบรรดาสมาชิกขององค์กร ไม่ว่าจะ
พนักงานเจ้าหน้าที่ คนงานทุกคน ซึ่งบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ติดต่อกับบุคคลภายนอก และมีบทบาท
ในการสร้างความประทับใจให้เกิดขึ้นต่อความรู้สึกนึกคิด และจิตใจของประชาชนผู้ที่มาติดต่อกับ
องค์กร
7. ภาพลักษณ์ที่เห็นได้ง่ายคือ ภาพลักษณ์ของอาคารสถานที่หรือคุณภาพสถานที่ทำงาน
ของหน่วยงาน องค์กร และสถาบันนั้นๆ ซึ่งสามารถเห็นได้เป็นรูปธรรม ส่วนภาพลักษณ์ที่เห็นได้
ยากคือ ความซื่อสัตย์จงรักภักดีของลูกจ้างหรือบุคคลที่ทำงานในหน่วยงาน องค์กร หรือสถาบัน
นั้นๆ จากธรรมชาติขององค์กรหรือสถาบัน ที่จะต้องมีภาพลักษณ์เกิดขึ้นเป็นทวีลักษณ์อยู่ในตัวนี้
ผู้บริหารองค์กรหรือสถาบันอาจจะมองว่า ภาพลักษณ์ขององค์กร สถาบันของตนนั้นคืออยู่แล้ว
แต่ประชาชนหรือบุคคลภายนอกนั้นเป็นส่วนสำคัญที่จะชี้หรือเรียกว่าเป็นภาพลักษณ์กระฉกเงาโดย
จะเป็นคนส่องให้ผู้บริหารหรือทุกคนในองค์กรทราบถึงภาพลักษณ์ที่เป็นปัจจุบันได้เป็นอย่างดี
และถ้าหากภาพลักษณ์ที่ปรากฏเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่พึงปรารถนา หรือเกิดวิกฤติการณ์ขึ้น ผู้บริหาร

ควรที่จะรีบทำการแก้ไข โดยใช้ศาสตร์และศิลป์ของการประชาสัมพันธ์ โดยการปรุงแต่งให้เข้ากับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

โรงเรียนเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ต้องมีการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้เกิดขึ้น เพราะภาพลักษณ์ที่ดีของโรงเรียนมีผลต่อการตัดสินใจนำบุตรหลานเข้าเรียน วีระวัฒน์ อุทัยรัตน์, (2545 : ออนไลน์) ได้กล่าวถึงกลยุทธ์ในการสร้างภาพลักษณ์ของโรงเรียน ควรดำเนินการดังนี้

1. สร้างความรู้สึกรับรู้ให้ประชาชนยอมรับและเห็นด้วย อันจะเป็นผลให้โรงเรียนเป็นที่เชื่อถือ
2. ปรับปรุงโรงเรียนทั้งหมด ทั้งด้านการบริหาร การจัดการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมต่าง ๆ

3. กำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางและหลักชัยในการทำงาน

4. นำโรงเรียนให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับชุมชนและท้องถิ่นมากขึ้น

5. สร้างโรงเรียนให้มีชื่อเสียง เช่น การส่งโรงเรียนเข้าประกวด การส่งครูและนักเรียนไปแข่งขันความรู้ และทักษะต่างๆ

6. เน้นการประชาสัมพันธ์โรงเรียนที่มีประสิทธิภาพ จะเห็นได้ว่าการสร้างภาพลักษณ์โรงเรียน จะเกี่ยวข้องกันทุกฝ่าย ทั้งฝ่ายการบริหาร การจัดการเรียนการสอน รวมถึงกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนทำร่วมกับชุมชน เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีกับชุมชน และผู้ปกครองนักเรียน สามารถพึ่งพาอาศัยกันในการจัดการศึกษาของโรงเรียนได้ วีระวัฒน์ อุทัยรัตน์, (2545 : ออนไลน์) ยังได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างภาพลักษณ์ของโรงเรียน ควรดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ศึกษาภาพลักษณ์ของโรงเรียน ตามการรับรู้ของบุคลากรในโรงเรียน นักเรียน ผู้ปกครอง ชุมชนและสังคมทั่วไป โดยการวิเคราะห์ วิจัย หรือสำรวจความคิดเห็น

2. สร้างความตระหนักแก่บุคลากรให้เห็นความสำคัญของภาพลักษณ์โรงเรียน

3. ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน หาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโรงเรียนให้มี ประสิทธิภาพ และเกิดภาพลักษณ์ที่ดี

4. กำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย นโยบาย และแผนการดำเนินการเพื่อพัฒนาโรงเรียนให้คุณภาพ ได้รับการยอมรับ เชื่อถือและศรัทธาจากประชาชน

5. ใช้การประชาสัมพันธ์เป็นมาตรการสำคัญในการสร้างความเข้าใจแก่ผู้เกี่ยวข้องในการดำเนินงานของโรงเรียนควบคู่ไปกับการบริหารและจัดการศึกษาโดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศ

6. มีการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานสม่ำเสมอ และนำผลการประเมินไปปรับปรุงการทำงาน

7. ทำการพัฒนาโรงเรียนให้ก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องความสำเร็จในการสร้างภาพลักษณ์ของโรงเรียน นอกจากการทำจริงและการประชาสัมพันธ์แล้ว ต้องให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) และผู้เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมมากที่สุดในทุกช่องทางหนึ่ง

นอกจากการสร้างภาพลักษณ์จะเกิดขึ้นในทางที่ดีแล้ว ภาพลักษณ์ที่ไม่ดีก็สามารถเกิดขึ้นได้ ผู้บริหารจึงควรรีบแก้ไข โดยเป็นการแก้ไขวิกฤติการณ์ที่มีต่อภาพลักษณ์ ภาวะวิกฤติ หมายถึง ภาวะที่องค์กรหรือสถาบันประสบ โดยจะต้องทำการยับยั้ง ชะลอ ขจัดบิดเบือนหรือผ่อนคลายให้ผลแห่งวิกฤตินั้น หดสั้น ไปในเวลาอันรวดเร็ว วิกฤติการณ์ภาพลักษณ์ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ที่จะให้เกิดขึ้น ไม่ว่าจะต่อ องค์กร หน่วยงานหรือบุคคล ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้จากปัจจัย 2 ด้าน คือปัจจัยภายในองค์กร และปัจจัยภายนอกองค์กร จากปัจจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่าจุดตาย (Dead point) ของผู้บริหารอย่างหนึ่ง ที่จะมึผลกระทบต่อวิวัฒนาการภาพลักษณ์ของหน่วยงาน องค์กร หรือสถาบัน คือไม่สามารถหาจุด บกพร่องหรือจุดอ่อนขององค์กร ไม่สามารถจัดหรือทำลายข่าวลือ ไม่อาจสามารถทำลายพฤติกรรมใดๆ ภายในองค์กรที่มีผลต่อภาพลักษณ์ในเชิงลบได้ (ประจวบ อินอ้อด, 2540 : 99)

ประจวบ อินอ้อด,(2540 : 100) กล่าวถึงประเภทของวิกฤติการณ์เกี่ยวกับภาพลักษณ์ไว้ดังนี้

1. ภาวะวิกฤติซึ่งสามารถคาดหมายได้และป้องกันได้ เช่น เด็กเล่นมิด มิดอาจบาดเจ็บก็ป้องกันได้โดยไม่ให้ใช้มิด
2. ภาวะวิกฤติซึ่งอาจคาดหมายได้ แต่ป้องกันไม่ได้ ได้แก่ระวัง
3. ภาวะวิกฤติซึ่งเกิดจากเหตุที่ไม่สามารถคาดหมายได้ก่อน เช่น โรงงานตั้งอยู่ใกล้สนามบิน วันหนึ่งเครื่องบินร่อนลงมาบนหลังคาเพราะคิดว่าเป็นสนามบินผู้คนล้มตายเป็นอันมาก
4. ภาวะวิกฤติซึ่งเกิดจากข่าวลือ ทั้งที่เกิดจากเจตนาและไม่เจตนาแต่ได้รับข่าวสารที่บิดเบือนตามธรรมชาติ เมื่อเกิดวิกฤติการณ์ภาพลักษณ์ ผู้บริหารหรือทุกคนในองค์กร ควรที่จะรีบแก้ไขภาพลักษณ์ของหน่วยงานให้เร็วที่สุด เพื่อวิกฤติการณ์นั้นจะไม่ไปติดอยู่ในใจของประชาชนคนภายนอก การแก้ภาพลักษณ์ของหน่วยงานในภาคราชการ มีข้อจำกัดที่สำคัญ 2 ประการ คือระเบียบและขั้นตอนเนื่องจากสำนักนายกรัฐมนตรีได้ออกระเบียบเกี่ยวกับการให้ข่าวแก่สื่อมวลชนให้หน่วยงานต่าง ๆ ของทางราชการถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ข้าราชการทุกระดับชั้นตระหนักดีว่าการให้ข่าวแก่หนังสือพิมพ์จะผิดระเบียบ ฉะนั้น เมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นจะทำให้ประชาชนเกิดการเข้าใจผิดและเสียภาพลักษณ์ของทางราชการ ทุกคนจะถือว่าธุระไม่ใช่ทำตัวให้ห่างไกลไว้ก่อนจะปลอดภัย ไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ อย่างดีที่ข้าราชการที่เกี่ยวข้องหรือรู้เห็นจะพึงทำคือ “ทำรายงาน” เสนอผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น กว่าเรื่องจะรายงานถึงผู้มีอำนาจแท้จริงก็เสียเวลานาน นั่นคือ การแก้ไขภาพลักษณ์ของหน่วยงานราชการนั้นช้า เพราะระเบียบและขั้นตอนมาก

เกินไป สำหรับการแก้ไขภาพลักษณ์ของหน่วยงานในภาคเอกชนย่อมเร็วกว่า ทันท่วงทีเหตุการณ์กว่าถึงแม้จะมีระเบียบขั้นตอนเช่นเดียวกันก็ตาม แต่ก็ถือได้ว่ามีความยืดหยุ่นและขั้นตอนน้อยกว่า (ระเด่น ทักษิณา, 2540 : 104-106)

จะเห็นได้ว่าการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้เกิดขึ้น ในใจของประชาชนและบุคคลภายนอกนั้น ล้วนเป็นเรื่องของทุกคนในองค์กร หน่วยงานหรือสถาบันทั้งสิ้น แต่เมื่อสร้างสรรค์ภาพลักษณ์ที่ดีแล้วก็ควรที่รักษาภาพลักษณ์นั้นไว้ให้ดีด้วย เพื่อป้องกันการเกิดวิกฤติการณ์ แต่เมื่อเกิดวิกฤติการณ์ภาพลักษณ์ขึ้น ทุกคนในองค์กรมีหน้าที่ช่วยกันแก้ไข ปรับปรุง ให้อุบัติการณ์นั้นหายไปอย่างรวดเร็ว เป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับองค์กร เป็นการเอื้อประโยชน์ในการดำเนินงานขององค์กรต่อไป

ทฤษฎีภาพลักษณ์ของโรงเรียน

การสร้างภาพลักษณ์ของโรงเรียน เป็นการสร้างความรู้สึกรักให้ประชาชน ชุมชน หรือผู้ปกครองเกิดการยอมรับและเห็นด้วย ซึ่งจะส่งผลให้โรงเรียนเกิดความน่าเชื่อถือ ในการสร้างภาพลักษณ์โรงเรียนจะเป็นหน้าที่ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในโรงเรียนไม่ได้ เพราะการสร้างภาพลักษณ์โรงเรียนมีความเกี่ยวข้องกับทุกฝ่ายในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นคณะผู้บริหาร ครู บุคลากรต่างๆ ในโรงเรียนนักเรียน นอกจากตัวบุคคลแล้ว ยังรวมถึงอาคารสถานที่ การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ด้านการบริหาร การจัดการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน ล้วนมีผลต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนทั้งสิ้น การประชาสัมพันธ์ถือเป็นการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ไปสู่ชุมชน หรือประชาชนภายนอก ถือเป็นมาตรการสำคัญในการสร้างความเข้าใจแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานของโรงเรียนในการจัดการศึกษา โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศของโรงเรียน เช่น ผู้บริหาร ครู ตลอดจนบุคลากรต่าง ๆ ในโรงเรียน เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ มีประสบการณ์ในวิชาชีพ สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มความสามารถ ซึ่งบุคลากรในโรงเรียนมีความสำคัญมาก ที่จะนำภาพลักษณ์ของโรงเรียนไปในทางที่ดีการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาก็เช่นเดียวกัน โรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อลดข้อขัดแย้งระหว่างบ้านกับโรงเรียน ซึ่งถือได้ว่าเป็นการสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกัน โดยผ่านการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้มีการสื่อสารกันตลอดเวลาเพื่อให้เกิดการยอมรับและร่วมมือกับโรงเรียนนอกจากผู้ปกครองแล้ว ชุมชนที่โรงเรียนอาศัยอยู่ก็เช่นเดียวกัน ถือว่ามีความสำคัญต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนในทางที่ดีได้จากจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการพัฒนาการศึกษาไทย ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 โรงเรียนจะต้องคำนึงถึงการพัฒนาศักยภาพของประเทศไทย ให้เป็นคนดี มีความรู้ และสามารถดำรงอยู่ใน

สังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งเป็นการพัฒนาเด็กไทยให้เป็นคนที่มีคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ตามที่ สังคมต้องการเป็นทรัพยากรอันทรงคุณค่า เพื่อนำไปสู่การพัฒนาประเทศให้มั่นคง เข้มแข็งอย่างมี คุณภาพ ดังนั้นสิ่งสำคัญที่โรงเรียนต้องคำนึงถึงคือ คุณลักษณะของนักเรียน โดยการจัดการเรียน การสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีคุณธรรมจริยธรรม ซื่อสัตย์สุจริต เป็นคนเก่ง มีความรู้ตาม เกณฑ์ของโรงเรียนกำหนด มีความรับผิดชอบ และมีความสุขสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้จะเห็นได้ ว่าปัจจัยที่ก่อให้เกิดภาพลักษณ์ของโรงเรียน คือ ผลที่เกิดจากความเชื่อถือ การยอมรับ และ คุณลักษณะของนักเรียนที่บุคคลมีต่อโรงเรียน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การสร้างภาพลักษณ์ของ โรงเรียนให้เป็นที่ยอมรับเชื่อมั่นศรัทธาจากผู้ปกครอง และตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัด การศึกษาของโรงเรียน จะเกี่ยวข้องกับความเชื่อถือ การยอมรับ และคุณลักษณะของนักเรียนที่มีต่อ โรงเรียน (วิระวัฒน์ อุทัยรัตน์, 2545 : ออนไลน์) ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 ด้านที่กล่าวมานี้ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็น ตัวแปรในการวิจัยนี้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ด้านความเชื่อถือ

ด้านความเชื่อถือของโรงเรียน พิจารณาจากบุคลากร ผู้บริหาร ครู และเจ้าหน้าที่ เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ประพฤติดี และปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ บุคลากรในโรงเรียนมีความสำคัญมาก ในการเสริมสร้างภาพลักษณ์ของโรงเรียน ให้นำพาไปในทางที่ดี โดยเฉพาะครู ซึ่งถือว่าครูมีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน เพราะครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ให้กับนักเรียนโดยตรง มีความใกล้ชิดกับนักเรียนมาก และวิธีการสอนของครู เป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำพาหลักสูตรสถานศึกษาให้สัมฤทธิ์ผลเพียงใด ครูจะเลือกสอนโดยวิธีใด การใช้สื่อการสอน เสริมสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ให้กับนักเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ของ หลักสูตรสถานศึกษา ที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะ สามารถคิดเป็น แก้ปัญหาเป็นเห็น คุณค่าของการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย(พรรณเพ็ญแข อุดลยพันธ์, 2545 : ออนไลน์) การศึกษาในระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่งวางรากฐาน เพื่อให้ผู้เรียนได้มุ่งพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งในด้านคุณธรรม และจริยธรรม ความรู้ ความสามารถขั้นพื้นฐาน สามารถอ่านออก เขียนวิเคราะห์ คำนวณได้ ดังนั้นครูผู้ซึ่งจะเป็นแม่พิมพ์ ของชาติ ควรมีลักษณะตามที่นักการศึกษาสรุปคุณลักษณะของครูที่ดีไว้ดังนี้

ธีรศักดิ์ อัครบวร, (2544 : 30 ; อ้างอิงจาก นางเยาว์ สุคำภา, 2547 : 47) ได้กล่าวถึงลักษณะ ของครูดีที่พึงประสงค์ โดยแบ่งเป็นลักษณะที่สำคัญ 3 ด้าน ดังนี้

1. ภูมิรู้ ลักษณะของครูที่ดีในด้านนี้ ได้แก่ คุณสมบัติส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ความสามารถทางด้านวิชาการที่จะสอน ตลอดจนการเป็นผู้มีสติปัญญาที่ดี เฉลียวฉลาด เชื่อมั่นใน ตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เป็นต้น

2. ภูมิธรรม ลักษณะของครูที่ดีในด้านนี้ ได้แก่ การประพฤติดี เว้นจากอบายมุขทั้งปวง กระทำแต่สิ่งที่ดีที่สุจริต ทั้งกาย วาจา และใจ นอกจากนี้ครูต้องมีจรรยาบรรณและคุณธรรมสูง ชื่อสัตย์ เสียสละ มีเมตตากรุณา ยุติธรรมและมานะอดทน เป็นต้น

3. ภูมิฐาน ลักษณะของครูที่ดีในด้านนี้ ได้แก่ บุคลิกภาพดี รูปร่างท่าทางดี แต่งกายสะอาด เรียบร้อย พุฒจาไพเราะนุ่มนวล น้ำเสียงชัดเจน มีลักษณะเป็นผู้นำ เป็นต้น

เฮสซงและวิกส์, (Hessong & Weeks, 1987 : 457-463) กล่าวถึงลักษณะของครูว่า ครูต้องกระทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี (Being a Role Model) และต้องแต่งกายเรียบร้อย สะอาด สว่างผ่าเผย และมีสุขอนามัยส่วนตัว ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากครูทุกคนควรตระหนักและเห็นความสำคัญของการประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับจากสังคมและนักเรียน ครูมีความปรารถนาที่จะสร้างความคิด ประพฤติตนให้มีคุณค่า

สติต วงษ์อิสเรศ, (2540 : 219-221) ได้กล่าวว่าครูควรมีบุคลิกภาพที่ดีสามารถเป็นตัวอย่างแก่เด็กได้ ครูเป็นกำลังสำคัญที่จะช่วยอบรมบ่มนิสัย ให้ความรู้ และฝึกทักษะต่าง ๆ ให้แก่เด็ก เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าครูดีก็หวังได้ว่ากุลบุตร กุลธิดา ที่ครูคนนั้นสอนก็จะเป็นคนดี มีผู้พยายามกำหนดไว้ว่าครูที่ดีมีคุณภาพสูงนั้นควรมีบุคลิกภาพอย่างไร เช่น ครูดีมีคุณภาพสูงต้องมีความรู้ดี มีความสามารถสูง มีคุณลักษณะและจิตใจสูง เสียสละ ปรารถนาดีต่อเด็ก เพียรพยายามอบรมแนะแนว ให้การศึกษาตามปรัชญาของประเทศชาติ ดังจะนำเอาทศนะเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของครูที่ดีที่มีผู้แสดงไว้มาพิจารณาตามสมควร ดังนี้

1. มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ มีสุขภาพแข็งแรง มีสุขภาพจิตสมบูรณ์ สามารถปรับตัวได้ดี การมีสุขภาพดี จะส่งผลให้เป็นผู้มีอารมณ์แจ่มใส เบิกบาน ไม่เป็นที่น่าเวทนาแก่เด็ก

2. แต่งกายดี สะอาด ประณีต เรียบร้อย สวยงาม เหมาะสมกับกาลเทศะ จะช่วยให้มีบุคลิกภาพดีเป็นที่น่านิยมยิ่งขึ้น

3. กระฉับกระเฉง คล่องแคล่วว่องไว ไม่เฉื่อยชา เป็นคนกระตือรือร้น ทำงานด้วยความเต็มใจ และเต็มความสามารถ

4. มีกิริยาวาจาและมารยาทเรียบร้อย สุภาพ อ่อนโยน มีมารยาท การเคลื่อนไหวอยู่ในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ

5. ประพฤติตัวดีมีศีลธรรม เป็นที่น่าเคารพนับถือ เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ศิษย์ อยู่ในกรอบประเพณีอันดีงาม สร้างสมให้เกิดคุณธรรม ศีลธรรมขึ้นในตนให้มากที่สุด รู้จักเสียสละ สามารถอบรมเด็กให้ดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. พุฒจาสุภาพ ชัดเจน ชัดถ้อยชัดคำ มีน้ำเสียงกังวาน แจ่มใส ไม่หยาบคาย

7. มีความรู้ความสามารถในวิชาที่ตนสอน สอนดี ขยันหมั่นเพียร พยายามชวนขยายหาความรู้อยู่เสมอ มีความรู้ทันเหตุการณ์ และมีประสบการณ์ในเรื่องต่างๆ มาก

8. มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง กล้าแสดงความคิดเห็น รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นกล้ารับผิดชอบในสิ่งที่ตนทำ ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแน่วแน่ เมื่อออกคำสั่งแล้วต้องทำได้

9. เป็นคนมีเหตุมีผล มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่

10. มีความยุติธรรม ปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยความเที่ยงธรรม ไม่ลำเอียง ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง รักและหวังดีกับศิษย์เท่าเทียมกัน

11. มีอารมณ์ขัน จะช่วยให้บรรยากาศการเรียนการสอนมีชีวิตชีวา

12. เป็นผู้เสียสละ ใจกว้าง ขอมเสียสละใจ กาย เพื่อนักเรียนบ้าง

13. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถสังคมกับครูทุกระดับได้ดี หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส มีความเป็นกันเอง มีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น

14. มีเมตตาธรรมคอยให้ความช่วยเหลือ โอบอุ้มคุ้มครองศิษย์ของตนตลอดไป มีการให้อภัย และเห็นอกเห็นใจนักเรียน

15. มีความสามารถทางสติปัญญาที่ดี

16. มีความสนใจอาชีพครูอย่างแท้จริง ติดตามความเคลื่อนไหววงการศึกษามีอุดมคติในการทำงาน

17. มีความรู้ดี แม่นยำแตกฉานในเนื้อหาวิชาที่ตนสอนอยู่ มีความเข้าใจพื้นฐานวัฒนธรรมโดยทั่วไป แสวงหาความรู้ที่ทันสมัยอยู่เสมอ มีวิธีการสอนที่สนุกสนาน

18. มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับอาชีพครู และได้รับการฝึกวิชาชีพครูมาอย่างดี

19. มีความกล้าหาญ ยอมรับความจริง กล้าเผชิญความจริงทั้งปัญหาและอุปสรรค

20. มีความสันโดษ มั่นใจในสิ่งที่ตนมี

นอกจากคุณลักษณะของครูที่ดีดังกล่าวมาแล้วครูควรยึดมั่นในจรรยาบรรณครู ตามระเบียบคุรุสภาว่าด้วยจรรยาบรรณครู พ.ศ.2539 ทั้ง 9 ข้อ (2547 : ออนไลน์)

1. ครูต้องรักและเมตตาศิษย์ โดยให้ความเอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริม ให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียนแก่ศิษย์โดยเสมอหน้า หมายถึง การตอบสนองต่อความต้องการ ความถนัดความสนใจของศิษย์อย่างแท้จริง

2. ครูต้องอบรมสั่งสอน ฝึกฝน สร้างเสริมความรู้ทักษะและนิสัยที่ถูกต้องดีงามให้แก่ศิษย์อย่างเต็มความสามารถ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ หมายถึง การดำเนินงานตั้งแต่การเลือกกำหนดกิจกรรมการเรียนที่มุ่งผลต่อการพัฒนาในตัวศิษย์อย่างแท้จริง และจัดให้ศิษย์มีความรับผิดชอบ และเป็นเจ้าของการเรียนรู้ ตลอดจนจนการประเมินกับศิษย์ในผลของการสอน และมีการเพิ่มพูนการเรียนรู้

ภายหลังจบบทเรียนต่างๆด้วย ความปรารถนาที่จะให้ศิษย์ทุกคนได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ และตลอดไป

3. ครูต้องประพฤติ ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์ทั้งด้านทางกาย วาจา และจิตใจ หมายถึง การแสดงออกอย่างสม่ำเสมอของครูที่ศิษย์สามารถสังเกตเห็นได้เอง และเป็นการแสดงที่เป็นไปตามมาตรฐานแห่งพฤติกรรมระดับสูงตามค่านิยม คุณธรรม และวัฒนธรรมอันดีงาม

4. ครูต้องไม่กระทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อความเจริญ ทางกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์สังคม ของศิษย์ ซึ่งหมายถึง การตอบสนองต่อศิษย์ในการลงโทษ หรือให้รางวัลหรือกระทำอื่นใดที่นำไปสู่การลดพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และการเพิ่มพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา

5. ครูต้องไม่แสวงหาประโยชน์อันเป็นอามิสสินจ้างจากศิษย์ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ และไม่ใช่ศิษย์กระทำการใด อันเป็นการหาประโยชน์ให้แก่ตนโดยมิชอบ ซึ่งหมายถึง การไม่กระทำการใด ๆ ที่จะได้มาซึ่งผลตอบแทนเกินสิทธิพึงมี พึ่งได้จากการปฏิบัติหน้าที่ในความรับผิดชอบตามปกติ

6. ครูย่อมพัฒนาตนเองทั้งในด้านวิชาชีพ ด้านบุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ ให้ทันต่อการพัฒนาทางวิชาการ เศรษฐกิจ สังคมและการเมืองอยู่เสมอ อันหมายถึง การใฝ่รู้ ศึกษาค้นคว้า ริเริ่มสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ให้ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ และทันต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยี สามารถพัฒนาบุคลิกภาพและวิสัยทัศน์

7. ครูย่อมรักและศรัทธาในวิชาชีพครู และเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรวิชาชีพครู ซึ่งหมายถึง การแสดงออกด้วยความชื่นชมและเชื่อมั่นในอาชีพครูด้วยตระหนักว่าอาชีพนี้ เป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีความสำคัญและจำเป็นต่อสังคม ครูพึงปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ และภูมิใจ รวมทั้งปกป้องเกียรติภูมิของอาชีพครู เข้าร่วมกิจกรรม และสนับสนุนองค์กรวิชาชีพครู

8. ครูพึงช่วยเหลือเกื้อกูลครูและชุมชนในทางสร้างสรรค์ อันหมายถึง การให้ความร่วมมือ แนะนำ ปรีกษา ช่วยเหลือแก่เพื่อนครูทั้งเรื่องส่วนตัว ครอบครัว และการทำงาน ตามโอกาสอย่างเหมาะสม รวมทั้งเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน โดยการให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางวิธีการปฏิบัติตน ปฏิบัติงาน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน

9. ครูพึงประพฤติ ปฏิบัติตนเป็นผู้นำในการอนุรักษ์ และพัฒนาภูมิปัญญา และวัฒนธรรมไทย หมายถึง การริเริ่มดำเนินกิจกรรม สนับสนุนส่งเสริมภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไทย โดยรวบรวมข้อมูล ศึกษาวิเคราะห์ เลือกรสร ปฏิบัติและเผยแพร่ศิลปะ ประเพณี คณิตศาสตร์ กีฬา การละเล่น อาหาร เครื่องแต่งกาย ฯลฯ เพื่อใช้ในการเรียนการสอน การดำรงชีวิตตนและสังคมศิษย์แต่ละคน และทุกคนพัฒนาได้อย่างเต็มศักยภาพ และตลอดไป จะเห็นได้ว่า ครูหรือบุคลากรต่าง ๆ ล้วนมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างความเชื่อถือของโรงเรียนเป็นอย่างมาก เพราะครูเป็นตัวกลางที่จะ

สื่อสารข่าวสารของโรงเรียนให้ออกไปสู่บุคคลภายนอกหรือผู้ปกครองในทิศทางใด ในขณะที่เดียวกันครูจำเป็นต้องพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา เช่น ขวนขวายหาความรู้ใหม่ๆ เพิ่มเติมอยู่เสมอ เพื่อนำไปถ่ายทอดความรู้ให้กับศิษย์ มีความรับผิดชอบต่อนักเรียน และรู้จักเสียสละให้ศิษย์อย่างจริงจัง รวมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน และสามารถสร้างสัมพันธภาพกับผู้ปกครองในอีกทางหนึ่งด้วยชื่อเสียงของโรงเรียน ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับโรงเรียนในอีกด้านหนึ่งเพราะชื่อเสียงของโรงเรียนถือว่าเป็นจุดขายสำคัญ ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของโรงเรียนสำหรับเรื่องดังกล่าวได้มีนักวิชาการ ได้กล่าวเกี่ยวกับชื่อเสียงของโรงเรียนไว้ดังนี้

พรรณเพ็ญแข อุดลยพันธ์, (2545 : 12) ได้กล่าวถึงโรงเรียนที่มีชื่อเสียงไว้โดยพิจารณาจากมิติมุมมองในด้านต่างๆดังนี้

1. ชื่อเสียงของโรงเรียนด้านวิชาการ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่โรงเรียน ผู้ปกครอง และนักเรียนมุ่งหวัง เพราะเป็นตัวบ่งชี้สำคัญที่แสดงถึงคุณภาพของโรงเรียน และนักเรียนเป็นประสิทธิผลของการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงนำมาซึ่งชื่อเสียงของโรงเรียน ดังที่ พนม พงษ์ไพบูลย์ (2536 : 26 ; อ้างอิงจาก พรรณเพ็ญแข อุดลยพันธ์ ,2545 : 12) กล่าวว่า การพิจารณาว่าโรงเรียนจะบริหารงานวิชาการ มีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด นั้น มักจะประเมินจากตัวบ่งชี้ที่สำคัญคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงจัดได้ว่าเป็นผลผลิตอย่างหนึ่งของโรงเรียน ที่เป็นตัวบ่งชี้คุณภาพ ประสิทธิภาพของโรงเรียนในด้านการบริหารวิชาการ และการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน ความสำเร็จนั้นได้จากจำนวนนักเรียนที่สามารถสอบศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นในแต่ละปีการศึกษา ตลอดจนรวมถึงนักเรียนที่สามารถชนะเลิศในการแข่งขันรายการต่างๆ จากองค์กรภายนอกโรงเรียน ซึ่งทำให้โรงเรียนมีชื่อเสียง เกิดการยอมรับนับถือ และเป็นที่พึงพอใจสำหรับผู้ปกครองนักเรียน

2. ด้านกีฬา กีฬาถือว่าเป็นกิจกรรมหนึ่งที่มีคุณค่าอยู่ในตัวทั้งสิ้น เพราะกีฬาจะเป็นตัวหล่อหลอมทางด้านพฤติกรรมนักเรียน การจัดการศึกษาที่ดีของโรงเรียนเอกชนควรจะสนับสนุนด้านกีฬาเพื่อพัฒนานักเรียนในด้านต่างๆ เช่น ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งกีฬาถือว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่ผ่อนคลายความเครียด ช่วยฝึกการตัดสินใจ และรู้จักคิดแก้ปัญหา มีสมาธิที่ดี ตลอดจนเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ช่วยฝึกให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักแพ้ รู้จักชนะ และรู้จักการให้อภัย มีความกล้าหาญ อดทนอดกลั้น ย่อมเป็นสิ่งที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ปกครอง เพราะนอกจากโรงเรียนเน้นทางด้านวิชาการแล้ว ยังส่งเสริมให้นักเรียนให้เล่นกีฬาในอีกทางหนึ่งด้วย

3. ด้านดนตรี ปัจจุบันดนตรีได้มีส่วนเสริมในการจัดการเรียนการสอนมากขึ้น โดยการสอนแบบบูรณาการดนตรีเข้ากับวิชาอื่นๆ เพราะดนตรีเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่เสริมสร้างพัฒนาและปลูกฝัง

เจตคติอันดีให้กับนักเรียน ในส่วนของโรงเรียนเอกชนในปัจจุบัน คนตรีสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนให้เป็นที่ยอมรับแก่ผู้ปกครอง และชุมชนได้ โดยอาจจะจัดในลักษณะของวงดนตรีไทยหรือวงดนตรีสากล วงดุริยางค์ โดยการศึกษาเพื่อให้เกิดความชำนาญ และส่งไปเข้าแข่งขันการประกวดต่าง ๆ จะทำให้ชื่อเสียงของโรงเรียนเป็นที่รู้จักและเกิดความน่าเชื่อถือในที่สุด ดังนั้นชื่อเสียงของโรงเรียนถือว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมาก ถือเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโรงเรียนในด้านต่างๆ เพื่อให้เกิดการยอมรับ ความน่าเชื่อถือ อันจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ที่ดีของโรงเรียนด้วย นอกจากบุคลากรต่างๆ ในโรงเรียน และความมีชื่อเสียงของโรงเรียนแล้ว ทางด้านอาคารสถานที่ และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน ซึ่งจะเป็นส่วนที่จะช่วยสร้างความรู้สึที่ดี การยอมรับนับถือ ให้เกิดขึ้นกับผู้ปกครองและบุคคลภายนอกได้ในทันที เพราะเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ซึ่งความรู้สึกที่ดีจะเกิดขึ้นจากความประทับใจครั้งแรกที่เห็น

กรมวิชาการ (2540 ข. :101-107) ได้กล่าวถึงการจัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียนว่าการจัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียน หมายถึง สภาพการในห้องเรียน นอกห้องเรียน ตลอดจนบริเวณโรงเรียนซึ่งทุกๆ ที่บริเวณโรงเรียนถือว่ามีความสำคัญกับเด็ก ๆ มาก เนื่องจากเด็กต้องสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมตลอดเวลา และพร้อมที่จะสนใจสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ อย่งไรก็ตาม หากจัดสภาพแวดล้อมที่ดีเอื้อต่อพัฒนาการของเด็ก ก็จะช่วยให้เด็กพัฒนาได้ดีและเร็วขึ้น เนื่องจากเด็กสามารถเรียนรู้จากการเล่นที่เป็นประสบการณ์ตรงที่เกิดจากการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 จึงมีความจำเป็นจะต้องจัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนให้สอดคล้อง กับสภาพและความต้องการของหลักสูตรในสถานศึกษาเพื่อส่งผลให้บรรลุจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการจัดสภาพแวดล้อมจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ความสะอาด ความปลอดภัย
2. ความมีอิสระอย่างมีขอบเขตในการเล่น
3. ความสะดวกในการทำกิจกรรม
4. ความพร้อมของอาคารสถานที่ เช่น ห้องเรียน ห้องน้ำ สนามเด็กเล่น
5. ความเพียงพอเหมาะสมในเรื่องของขนาด น้ำหนัก จำนวน สีของสื่อและเครื่องเล่น
6. บรรยากาศในการเรียนรู้ การจัดที่เล่นและมุมประสบการณ์ต่าง ๆ

การจัดสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียน

หลักที่สำคัญในการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนต้องคำนึงถึงความปลอดภัย ความสะอาด เป้าหมายในการพัฒนาเด็ก ความมีระเบียบวินัย ความเป็นตัวของตัวเอง เพื่อให้เกิดความอบอุ่น มั่นใจ และมีความสุข ซึ่งการจัดสภาพแวดล้อมนี้จะต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่เอื้อต่อการจัดการ

เรียนรู้ให้เด็กด้วย โดยอาจแบ่งพื้นที่ให้เหมาะสม เพื่อเอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็ก (นิภา รักภกาวงศ์, 2546 : 34-35) ดังนี้

1. จัดพื้นที่อำนวยความสะดวกให้แก่เด็กและครู เพื่อใช้เป็นที่จัดแสดงผลงานของเด็ก เพิ่มสะสมผลงาน ที่เก็บเครื่องใช้ส่วนตัวของเด็ก และที่เก็บเครื่องใช้ส่วนตัวของครู เช่น อุปกรณ์ สื่อการสอนต่าง ๆ

2. จัดพื้นที่เพื่อปฏิบัติกิจกรรมและการเคลื่อนไหวต่างๆ ควรมีพื้นที่ให้เด็กสามารถทำงานได้ด้วยตนเอง และสามารถเคลื่อนไหวจากกิจกรรมหนึ่งไปสู่อีกกิจกรรมหนึ่งโดยไม่รบกวนผู้อื่น

3. จัดพื้นที่สำหรับมุมประสบการณ์หรือมุมเล่น สามารถจัดได้ตามความเหมาะสมขึ้นอยู่กับสภาพของห้องเรียน โดยจัดแยกส่วนที่ใช้เสียงดังและเงียบออกจากกัน เช่น มุมบล็อกลูกห่างจากมุมหนังสือ สิ่งสำคัญจะต้องมีของเล่น สื่อวัสดุให้เพียงพอต่อการการเรียนรู้ของเด็ก การเล่นในมุมประสบการณ์ ควรจัดให้เด็กเล่นประมาณวันละ 60 นาที

การจัดสภาพแวดล้อมนอกห้องเรียน หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมภายในอาณาบริเวณของโรงเรียนรวมทั้งสนามเด็กเล่น พร้อมเครื่องเล่นสนาม มีการจัดระวางรักษาความปลอดภัยในบริเวณโรงเรียนและบริเวณรอบนอกโรงเรียน ดูแลรักษาความสะอาด ต้นไม้ให้ความร่มรื่นรอบ ๆ บริเวณโรงเรียน จัดที่ติดข่าวประชาสัมพันธ์ของโรงเรียน สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ส่งผลต่อการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็กทั้งสิ้น การจัดบริเวณสนามเด็กเล่น ควรจัดให้มีพื้นที่ผิวหลายประเภท เช่น ดิน ทราย หลุม พื้นที่สำหรับเล่น ของเล่น ที่มีรั้วล้อมทั้งที่ในร่ม และที่โล่งแจ้ง พร้อมอุปกรณ์เครื่องเล่นสนาม สำหรับปีนป่าย ทรงตัว แต่ทั้งนี้ต้องไม่ติดกับพื้นที่ที่เป็นอันตราย และสิ่งสำคัญคือ ต้องหมั่นตรวจตราเครื่องเล่น ให้อยู่ในสภาพที่แข็งแรง ปลอดภัย สะอาดอยู่เสมอ ปลูกไม้ดอก ไม้ประดับ เพื่อให้โรงเรียนมีสีสัน สดใส และมีชีวิตชีวา อยู่เสมอ (นิภา รักภกาวงศ์, 2546 : 37)

สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์, (2542 : 174 -175) เห็นว่าการมุ่งสู่คุณภาพการศึกษาจะประสบผลสำเร็จนั้น โรงเรียนหรือสถานที่การศึกษาจะต้องมีสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มีบรรยากาศที่เป็นระเบียบเรียบร้อย รวมถึงสิ่งแวดล้อมในการทำงานของผู้บริหาร ครู บุคลากร และที่สำคัญคือ ห้องเรียน ซึ่งก่อให้เกิดลักษณะต่อผู้เรียนที่มีการจัดการเรียนรู้ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

1. ห้องเรียนที่มีคุณภาพเปรียบเสมือนเรือนเพาะชำทางปัญญา เป็นแหล่งสร้างสรรค์ทางปัญญา ไม่ใช่กรงขัง หรือเรือนจำทางปัญญา ซึ่งมีได้คิดถึงคุณภาพทางปัญญา การสร้างปัญญาคือการสร้างคนที่มีคุณภาพและช่วยให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้

2. ห้องเรียนที่มีคุณภาพ เมื่อเข้าไปแล้วจะเกิดปัญญา เกิดความคิด เรียนแล้วสามารถเข้าใจความเป็นคน เข้าใจโลก เข้าใจตนเอง มีความรู้ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้

3. ห้องเรียนต้องสร้างปรัชญาความคิดเชิงบูรณาการให้สอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิตจริง ในความ

เป็นมนุษย์ ต้องกลมกลืนหัวใจผู้เรียนให้นึกถึงส่วนรวม เสียสละ ทำประโยชน์ให้กับชุมชนสังคม ประเทศชาติ มิใช่มุ่งประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลัก

4. ห้องเรียนที่มีคุณภาพต้องพัฒนาผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนรู้ รักการเรียนรู้ ต้องเน้นย้ำทักษะ พื้นฐาน ทักษะการคิดระดับสูง และโครงสร้างกระบวนการคิด ความฉลาดทางอารมณ์ ทักษะการสื่อสาร ทักษะการจัดการ ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความรับผิดชอบ การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และการทำงานเป็นทีม ฯลฯ

5. ห้องเรียนที่มีคุณภาพจะต้องมีการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ผู้สอนต้องใช้รูปแบบ และยุทธศาสตร์การจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความก้าวหน้าของผู้เรียน การจัดสภาพแวดล้อมทั้งใน และนอกห้องเรียน ตลอดจนบรรยากาศภายในบริเวณโรงเรียนควรจัดให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของเด็ก และสถานการณ์ปัจจุบัน มีบรรยากาศ ที่ร่มรื่น จัดให้มีแหล่งเรียนรู้ จุดประชาสัมพันธ์ต่างๆ รอบบริเวณโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ตามที่ตนเองถนัดอย่างอิสระ และเต็มศักยภาพ ดังนั้นด้านความเชื่อถือของโรงเรียน สรุปได้ว่าการจะพัฒนาเสริมสร้างให้โรงเรียนมี ภาพลักษณ์ที่ดีจนได้รับความเชื่อถือนั้นถือได้ว่าเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของผู้บริหาร สถานศึกษา คณะครู นักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาและชุมชนซึ่งจะต้อง ร่วมมือกันทำงาน อย่างประสานสัมพันธ์เข้าใจในทิศทางเป้าหมายเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูซึ่งถือได้ว่ามีความ ใกล้ชิดกับผู้เรียนต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี พัฒนาตนเองอยู่เสมอ เสริมสร้าง กิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ รักเมตตาดูแลเอาใจใส่ต่อผู้เรียนอย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกันต้องมุ่งมั่นที่จะพัฒนาโรงเรียนให้มีชื่อเสียงในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านวิชาการ เพราะเป็นตัวบ่งชี้สำคัญที่ แสดงออกถึงคุณภาพของโรงเรียน ขณะเดียวกัน นักเรียนสามารถชนะเลิศในการแข่งขันรายการ ต่างๆ จากองค์กรภายนอกโรงเรียนได้ ด้านกีฬา เพื่อการพัฒนานักเรียนในด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคม ด้านดนตรี เป็นการปลูกฝังเจตคติที่ดีให้กับนักเรียน ทำการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ เพื่อเข้าแข่งขันในการประกวดต่าง ๆ จนสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนได้ ตลอดจนพัฒนาอาคาร สถานที่สิ่งแวดลอมให้สะอาด ร่มรื่น น่าอยู่ และเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยการเน้นผู้เรียนเป็น สำคัญ ตลอดจนการจัดสภาพภายในห้องเรียนคำนึงถึงประโยชน์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ สร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ จัดแบ่งพื้นที่ให้เหมาะสม เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าของผู้เรียน พร้อมทั้งเปิดรับการเยี่ยมชมของผู้ปกครอง ซึ่งสภาพการณ์ดังกล่าวมีผลอย่างมากต่อการได้รับความ เชื่อถือจากผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียน

2. ด้านการยอมรับ

ผู้บริหารโรงเรียนเป็นบุคคลที่ได้รับอำนาจตามกฎหมายให้เป็นผู้ดำเนินการดำเนินงานของ โรงเรียน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ ผู้บริหารจึงเป็นผู้มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิด

และพฤติกรรมของผู้ร่วมงาน อีกทั้งมีบทบาทต่อความสำเร็จ และความล้มเหลวของงาน บทบาทที่สำคัญประการหนึ่งของผู้บริหารที่จะทำให้งานเกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพ ก็คือการเห็นคุณค่าในความสำเร็จและผลงานของบุคลากร โดยการยอมรับและเห็นคุณค่าของการแสวงหาแนวคิดที่ดีของบุคลากรในโรงเรียน เพราะมนุษย์ทุกคนย่อมต้องการให้ผู้อื่นยอมรับในความรู้ความสามารถของตน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ตามแนวคิดของมาสโลว์ (Maslow, 1970 : 55-56; อ้างอิงจาก จันทรา พัทธวีเพ็ญจันทร์, 2547 : 43) จึงเห็นได้ว่า การยอมรับเป็นความต้องการที่สำคัญประการหนึ่งของมนุษย์ จากลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ 5 ประการ คือ ความต้องการด้าน (1) ร่างกาย (2) ความปลอดภัยหรือความมั่นคง (3) สังคม (4) ความต้องการการยอมรับและ (5) ความต้องการความสำเร็จในสังคมโรงเรียนก็เช่นเดียวกัน บุคลากรทุกฝ่าย ตลอดจนนักเรียนก็ต้องการการยอมรับนับถือจากสังคมภายนอก โดยเฉพาะผู้บริหารซึ่งถือว่าเป็นบุคคลที่สำคัญยิ่งที่จะแสดงพฤติกรรมให้ ครูในโรงเรียน ตลอดจนผู้ปกครองยอมรับนับถือ นอกจากนั้นการยอมรับนับถือระหว่างครูกับครู ครูกับนักเรียน และนักเรียนด้วยกันเองก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะเมื่อทุกคนได้รับการยอมรับนับถือแล้ว ย่อมมีแรงจูงใจที่จะปฏิบัติงานให้สำเร็จ ทั้งนี้ นอกเหนือจากการยอมรับนับถือที่จะต้องสร้างให้มีขึ้นในโรงเรียนแล้ว การสร้างการยอมรับนับถือจากบุคคลภายนอกหรือผู้ปกครองนักเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกัน เพราะหากการได้รับการยอมรับนับถือจากชุมชนแล้ว โรงเรียนเองก็จะได้รับการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ จากชุมชนซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้ผู้บริหารโรงเรียนดำเนินงานของโรงเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ และการที่โรงเรียนเปิดโอกาส และให้การยอมรับความคิดเห็นที่ดีของครูรวมทั้งการยอมรับในความสำเร็จในรูปของผลงานครูและนักเรียนความต้องการการยอมรับนับถือเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ความต้องการที่จะให้คนอื่นยอมรับเป็นผลทำให้มนุษย์ต้องเปลี่ยนค่านิยม แนวคิด ตลอดจนเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแต่งกาย ฯลฯ ความต้องการชนิดนี้ต้องการที่จะเห็นตนเองสำคัญ ได้แก่ ความต้องการที่จะให้คนอื่นยกย่อง สรรเสริญชมเชย ความต้องการที่จะควบคุมผู้อื่น ใช้อิทธิพลหรือออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตามความต้องการที่จะเป็นอิสระ ความต้องการเสรี ภายจากการกดขี่ทั้งปวง ความต้องการที่จะเป็นตัวของตัวเอง ต้องการที่จะประสบผลสำเร็จ ต้องการที่จะเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง ต้องการที่จะเป็นที่ตัวเอง อยากรจะเป็น ในการทำงานร่วมกับคนอื่นนั้น ถ้าหากเรารู้จักตัวเอง โอกาสที่จะได้รับความร่วมมือร่วมใจ และ การยอมรับจากคนทั้งหลายคงอาจจะมีมาก แต่ถ้าเราไม่รู้จักตัวเองโอกาสที่จะทำงานให้สำเร็จคงยาก (จันทรา พัทธวีเพ็ญจันทร์, 2547 : 43-44) การยอมรับมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม การที่บุคคลเกิดการยอมรับสิ่งใหม่ ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงนั้น เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์กันในลักษณะส่วน

บุคคลการปฏิบัติงาน จิตวิทยาด้านการรับรู้ การได้รับข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจ และประสบการณ์ การมีส่วนร่วมกับเหตุการณ์นั้น ๆ

สมภพ อาจชนะศึก, (2542 : 43) ได้ให้ความหมายของการยอมรับว่า การที่ประชาชนได้ยอมรับผ่านการศึกษา โดยผ่านขั้นการเรียนรู้ การยอมรับจะเกิดขึ้นได้หากมีการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้นั้นจะได้ผลก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นได้ทดลองปฏิบัติ เมื่อบุคคลรู้สึกว่าได้ประโยชน์ ดังนั้นจึงเกิดการยอมรับ

ขวัญตา กิระวิสาสกิจ, (2542: 38) ได้กล่าวถึงการยอมรับหมายถึง การตัดสินใจใช้นวัตกรรม ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม โดยเฉพาะระยะเวลาในการตัดสินใจยอมรับนั้นไม่มีกำหนด ที่แน่นอนตายตัว ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของนวัตกรรมนั้น ๆ

สกวเดือน ปธนสมิทธิ์, (2540: 22) ให้ความหมายการยอมรับ คือ กระบวนการที่เกิดขึ้นทางจิตภายในบุคคลหลังจากได้รับการแนะนำ และเมื่อพิจารณาแล้วในที่สุดจึงตัดสินใจรับหรือไม่รับเอาวิทยาการของใหม่ไปใช้ให้เริ่มตั้งแต่ การตื่นตัว สนใจ ประเมินผล ทดลองนำไปใช้ และการยอมรับในที่สุด

ปนัดดา อินทราวุธ, (2543 : 30) ได้ศึกษาถึงการยอมรับคือ ขบวนการที่บุคคลพิจารณาตัดสินใจรับเอาสิ่งที่บุคคลนั้นเห็นว่าเป็นสิ่งใหม่สำหรับตัวเขามาใช้ หรือมาปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ หรือการเกิดประสบการณ์ร่วมกับเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง โดยระยะเวลาของขบวนการนี้จะช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับตัวบุคคล

กอร์ดอน, (Gordon, 1999 : 121 ; อ้างอิงจาก ฅพวุฒิ มารยาตร์. 2547 : 9) กล่าวถึงการยอมรับว่า เป็นสิ่งที่บุคคลหรือกลุ่มมีความเห็นต่อสิ่งต่าง ๆ ว่าถูกต้องหรือเหมาะสม โดยอยู่บนพื้นฐานของความรู้ ความเข้าใจในสิ่งต่างๆ และมีมติตัดสินใจเพื่อนำไปปฏิบัติงานจริง ๆ ต่อไปจาก ความหมายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การยอมรับเป็นการตัดสินใจของบุคคลที่นำเอาสิ่งใหม่มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะตัวบุคคล โดยอยู่บนพื้นฐานของการรับรู้ความเข้าใจ การมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ของแต่ละบุคคล ซึ่งจะเกิดขึ้นช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับลักษณะของแต่ละบุคคลการยอมรับ เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยเวลาประกอบด้วย 4 ขั้นตอน สมภพ อาจชนะศึก, (2542 : 44) ซึ่งมีรายละเอียดของขั้นต่างๆ ได้แก่

1.ขั้นความรู้ หมายถึง การที่บุคคลเห็นความจำเป็นของการเปลี่ยนแปลง อันเนื่องจากการมีนวัตกรรมใหม่ การสร้างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้โดยที่ความรู้ของบุคคล จะรับรู้ได้มากน้อยนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยของผู้รับสาร หมายถึง บุคลิกลักษณะสถานภาพทางสังคมของแต่ละบุคคล ความต้องการต่างๆ และปัจจัยอีกตัวหนึ่งคือระบบสังคม หมายถึง บรรทัดฐานของระบบสังคม และการสื่อสาร

2. **ขั้นจูงใจ** เป็นขั้นตอนหลังจากที่บุคคลเกิดการรับรู้ในเบื้องต้นแล้ว ทั้งนี้เพื่อนำไปประเมินการตัดสินใจ ความสำเร็จในการจูงใจขึ้นอยู่กับปัจจัยดังนี้ ประโยชน์เชิงเปรียบเทียบ ความสอดคล้อง ความยุ่งยากหรือความสลับซับซ้อน ความสามารถในการนำไปทดลองใช้ และความสามารถในการสัมผัส

3. **ขั้นตัดสินใจ** เป็นขั้นตอนที่บุคคลจะตัดสินใจว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธนวัตกรรมคนส่วนใหญ่จะยอมรับได้ก็ต่อเมื่อเขาได้ทดลองใช้ ดังนั้นการทดลองใช้ก็เป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินใจ เพราะเป็นการลดความเสี่ยงในการตัดสินใจ ในการที่ไม่สามารถทดลองใช้ได้ จะรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เรียกว่าการทดลองนวัตกรรมทางอ้อม

4. **ขั้นการยืนยัน** เป็นการขั้นตอนสุดท้ายของการยอมรับนวัตกรรม หลังจากขั้นตอนการตัดสินใจ กล่าวคือเป็นขั้นตอนการยอมรับนวัตกรรมอย่างถาวร และกลายเป็นพฤติกรรมของบุคคลต่อไป โดยตลอดระยะเวลาขั้นของการยืนยันนี้ บุคคลจะหลีกเลี่ยงสภาวะที่ไม่พ้องกับความรู้หรือทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ตนเองยอมรับ สำหรับการสร้างการยอมรับของโรงเรียน เพื่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีต่อผู้ปกครอง และชุมชนแล้ว โรงเรียนควรสร้างการยอมรับโดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชนในการจัดการศึกษา เพราะการที่ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา จะเป็นการช่วยลดข้อขัดแย้งระหว่างบ้านกับโรงเรียน อีกทั้งยังสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกัน เพราะในบางครั้งข้อขัดแย้งระหว่างบ้านกับโรงเรียน มิได้มีการจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมของเด็ก การให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียนเป็นทางแก้ข้อขัดแย้งในด้านนี้ได้ดีที่สุด และควรให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน เพื่อให้เกิดการยอมรับได้ เช่น การร่วมกิจกรรมของโรงเรียน การช่วยพิจารณาตัดสินใจเกี่ยวกับโรงเรียน หรือแม้แต่การหาทุนต่าง ๆ

สุปราณี รื่นพิทักษ์, (2545 : 28) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองให้ประโยชน์หลากหลายทั้งต่อผู้ปกครอง ครู และเด็ก ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษา ควรจึงควรจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างน้อย 4 วิธี(กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2544 : 32-34 ; อ้างอิงจาก Morrison, 2000 : 363-364)

1. **วิธีให้มีส่วนร่วมในการทำงาน** เป็นวิธีที่มุ่งให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการทำงานตามความสามารถของผู้ปกครองเอง เช่น การเป็นผู้ช่วยครู การเป็นพี่เลี้ยงเด็ก การหาทุน การร่วมทำงานธุรการ เป็นต้น การมีส่วนร่วมแบบนี้ผู้ปกครองจะได้ผลประโยชน์ร่วมด้วยและค่อนข้างเป็นเอกเทศ

2. วิธีให้มีส่วนร่วมโดยเน้นกระบวนการ เป็นการมีส่วนร่วมที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการศึกษา เป็นผู้ให้แนวคิด เสนอแนะในการจัดการศึกษา เช่น การวางแผนหลักสูตร การคัดเลือกตำรา การวางมาตรฐานการทำงาน เป็นต้น วิธีการนี้กำลังแพร่หลาย เพราะทั้งผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการจัดการศึกษา

3. วิธีการมีส่วนร่วมโดยเน้นการพัฒนา เป็นการมีส่วนร่วมที่มุ่งพัฒนาคุณภาพครอบครัวเป็นหลัก ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครองโดยตรง เพราะผู้ปกครองที่เข้าร่วมจะได้เรียนรู้ และวิธีปฏิบัติที่เป็นการสร้างเสริมครอบครัว การมีส่วนร่วมในลักษณะนี้พบในโครงการร่วมมือของโรงเรียนชุมชน โรงเรียนสหกรณ์และโครงการเสดสตาร์ทของสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

4. วิธีการมีส่วนร่วมแบบสมบูรณ คือการประมวลวิธีการดังกล่าวข้างต้นมาประสานกัน โดยเน้นครอบครัวเป็นศูนย์กลางให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และกิจกรรมของโรงเรียน ซึ่งจากการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองร้อยละ 50 สนใจเข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนมากที่สุด ส่วนกิจกรรมรับฟังแลกเปลี่ยนความรู้ หรือให้การศึกษาต้องการน้อยมาก การจัดกิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองนั้น เพื่อให้มีการสื่อสารกันตลอดเวลา และสร้างความเข้าใจตรงกันเพื่อให้เกิดการยอมรับและร่วมมือกับทางโรงเรียน พร้อมทั้งร่วมมือกันในการจัดการศึกษาให้กับเด็ก ซึ่งการจัดกิจกรรมนั้นมีทั้งผู้ปกครองเป็นคนลงมือปฏิบัติเอง จนถึงเป็นเพียงผู้รับข้อมูลข่าวสาร วิธีการที่โรงเรียนจะจัดกิจกรรมให้ง่ายและสะดวกในการทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม ดังนี้ สุปราณี รื่นพิทักษ์, 2545 : 29)

1. กิจกรรมโรงเรียน ได้แก่ กิจกรรมที่เน้นให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม โดยทางโรงเรียนเป็นฐานของการจัดกิจกรรม กิจกรรมนี้ได้แก่

1.1 การประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อแนะนำโรงเรียน วิธีปฏิบัติและการดำเนินงานของโรงเรียน

1.2 กิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่

1.3 กิจกรรมการฝึกอบรม

1.4 กิจกรรมหารายได้ เช่น เปิดตลาดนิคมไทยเพื่อจัดตั้งกองทุนให้กับโรงเรียน เป็นต้น

1.5 กิจกรรมการแสดงของนักเรียน

2. กิจกรรมสานสัมพันธ์ เป็นกิจกรรมที่เน้นสร้างความสัมพันธ์และความคุ้นเคยกันในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสนทนา และเยี่ยมเยียน กิจกรรมสานสัมพันธ์ ได้แก่

2.1 การประชุมปรึกษา เป็นวิธีการที่ใช้กันมานาน ในการที่จะทำให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน เพราะเป็นวิธีที่จะช่วยให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรงเรียนพร้อม ๆ กับการแลกเปลี่ยนความรู้กันการแก้ปัญหาพร้อมกันและ

นอกจากนี้การจัดประชุมปรึกษาอย่างเป็นทางการจะช่วยให้ผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลความก้าวหน้าของเด็ก และช่วยให้ผู้ปกครองมองเห็นความมุ่งหวังของโรงเรียนที่มีต่อเด็ก

2.2 การเยี่ยมบ้าน เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่สร้างความสัมพันธ์บ้านและโรงเรียนการเยี่ยมบ้านจะไม่ทำบ่อยนัก อาจเป็นภาคการศึกษาละ 1 ครั้ง หรือปีละครั้ง ตามความเหมาะสม ปัญหาของการเยี่ยมบ้าน อยู่ที่การเยี่ยมบ้านเป็นกิจกรรมที่คุกคามทั้งครูและผู้ปกครอง ซึ่งต่างคนต่างกลัว และเป็นการรบกวนกันและกัน ดังนั้น การเยี่ยมบ้านในแต่ละครั้งต้องเป็นความจำเป็นและเห็นชอบร่วมกันว่ามุ่งเพื่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กเหมือนกันด้วยการตกลงให้มีการเยี่ยมบ้านก่อน

3. กิจกรรมการสื่อสารสนเทศ กิจกรรมนี้จะเน้นการให้ผู้ปกครองเป็นผู้รับข้อมูลเป็นหลัก ส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียน เช่น นโยบายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน กิจกรรมของโรงเรียนและกิจกรรมเพื่อให้ผู้ปกครองเห็นภาพรวมของโรงเรียน เห็นภาพการเรียนของเด็กนักเรียน นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมสารสนเทศในรูปแบบของโทรศัพท์สายด่วน จดหมายข่าว โฮมเพจ แผ่นพับข้อมูลโรงเรียน

4. กิจกรรมการศึกษา เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน เป็นกิจกรรมที่ผู้ปกครองเข้าถึงชั้นเรียน เป็นทั้งผู้สอน เป็นผู้ช่วยครู ตลอดจนเป็นที่ปรึกษาสำหรับผู้ปกครองด้วยกัน

5. กิจกรรมบริการเป็นกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นเพื่อเป็นบริการแก่สังคม และครอบครัวได้แก่

5.1 ห้องสมุดของเล่น และอุปกรณ์ที่ผู้ปกครองสามารถยืมใช้ประโยชน์ได้

5.2 ศูนย์ดูแลเด็กทั้งที่เป็นศูนย์บริการเพื่อการดูแลเด็กที่เป็นบริการทั่วไป และบริการรอเด็กกลับบ้าน

5.3 ศูนย์แลกเปลี่ยนสิ่งของที่ผู้ปกครองเหลือใช้

5.4 กิจกรรมสนับสนุนผู้ปกครองอื่นๆ ตามความต้องการของชุมชน

6. กิจกรรมการตัดสินใจ การตัดสินใจเป็นกิจกรรมของการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองระดับสูงที่ผู้ปกครองจะมีส่วนร่วมกับโรงเรียนในการตัดสินใจ และวินิจฉัยสั่งการที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม ดังนี้

6.1 การวางนโยบายโรงเรียน

6.2 การสรรหาบุคลากรทางการศึกษา

6.3 การพัฒนาการเรียนการสอน และการจัดทำหลักสูตร จากกิจกรรมดังกล่าว การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนและบ้าน โดยการสร้างความมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ในการจัดการศึกษานั้น จะทำให้ผู้ปกครองกับโรงเรียนมีการสื่อสารกัน ตลอดเวลา โดยผู้ปกครองจะได้รับ

ข่าวสารความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง การเชิญชวนผู้ปกครองเข้าร่วมกิจกรรม ก็เพื่อสร้างความคุ้นเคย และมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นด้วย ดังนั้น เมื่อผู้ปกครองได้รับข่าวสารของโรงเรียนอยู่ตลอดจะทำให้ผู้ปกครองเกิดการยอมรับนับถือโรงเรียน มีความรู้สึกที่ดี มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน จะเป็นผลให้ผู้ปกครองนิยมส่งลูกหลานมาเรียนที่โรงเรียน ถือว่าเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของโรงเรียนด้วย นอกจากนี้โรงเรียนจะเป็นที่ยอมรับของผู้ปกครองแล้ว ชุมชนที่โรงเรียนอาศัยอยู่ก็เช่นเดียวกัน โรงเรียนจะต้องสร้างการยอมรับโรงเรียนให้เกิดขึ้นกับชุมชนนั้น เพราะชุมชนถือว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อสถานศึกษาเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิดเห็น การให้ความร่วมมือ หรือการให้การสนับสนุนต่างๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่จะนำไปสู่ภาพลักษณ์ที่ดีให้กับโรงเรียน

สมศักดิ์ สินธุระเวชช์ ,(2542 : 168) ให้ความเห็นว่า การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญที่กำหนดระดับความเข้มแข็งของชุมชน เพราะเป็นกลไกหลักซึ่งทำหน้าที่ถ่ายทอด และพัฒนาระบบค่านิยม และกิจกรรมของคนในชุมชน ชุมชนจะดำรงรักษาความเข้มแข็งไว้ได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของกระบวนการศึกษาและการเรียนรู้ของบุคคลในชุมชน สถานศึกษาจะต้องพัฒนาบุคคลในชุมชนให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิตเกิดศักยภาพมากขึ้นในการดำรงชีวิต มีทักษะการแก้ไขปัญหาสามารถพัฒนาตนเองและสังคมได้

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ ,(2542 : 103-104) กล่าวว่า การส่งเสริมให้ท้องถิ่นเข้ามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษานั้น เป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยตอบสนองแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทั้งนี้ เพราะการนำท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาจะส่งเสริมให้

1. ตัวแทนของท้องถิ่นที่เข้าร่วมในการจัดการศึกษา จะเริ่มเรียนรู้จัดการมีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวมคือท้องถิ่นของตนเอง นอกจากนี้ยังมีผลต่อการจัดหลักสูตร ย่อมมีแนวโน้มที่จะประสานการเรียนกับการดำเนินชีวิตในท้องถิ่นเข้าไว้ด้วยกัน

2. เกิดการสะสมและต่อยอดความรู้ในภูมิปัญญาของท้องถิ่นจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง หรืออาจมีการแลกเปลี่ยนภูมิปัญญาระหว่างท้องถิ่นที่อยู่ใกล้เคียงกัน

3. การกำหนดหลักสูตรและวิธีการเรียนการสอนต่างๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของบุคคลในท้องถิ่น ย่อมจะช่วยให้ผู้เรียนได้ศึกษาในหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในบริบทของท้องถิ่นตนเอง เมื่อศึกษาแล้วสามารถนำไปใช้จริงได้

กล่าวโดยสรุป การจัดการศึกษาจะต้องสอดคล้องกับความต้องการ การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนด้วย สถานศึกษาต้องทำงานร่วมกับชุมชน เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน เปิดโอกาสให้บุคคลในชุมชนได้ร่วมคิด ร่วมเสนอแนะ ร่วมตัดสินใจ ร่วมการเลือกสรรและร่วมดำเนินการ โดยความร่วมมือ การให้ความสนับสนุนของชุมชน จะส่งผลถึงการ

จัดและการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ของโรงเรียนให้มีศักยภาพและคุณภาพตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 การสร้างความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างบ้าน โรงเรียน ชุมชนนั้น จะเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับโรงเรียน เพื่อให้ชุมชนเกิด การยอมรับในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา

3. ด้านคุณลักษณะของนักเรียน

ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้มีการจัดทำหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิตและการ ประกอบอาชีพตลอดจน เพื่อการศึกษาต่อให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำสาระของหลักสูตร ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและคุณธรรม จริยธรรม ของนักเรียนเพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติประกอบกับวิสัยทัศน์ ของรัฐบาลที่เชื่อมั่นในนโยบายการศึกษาเพื่อสร้างคนบูรณาการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ในการปฏิรูปการเรียนรู้ และเชื่อมั่นในนโยบายการศึกษาเพื่อสร้างงาน สร้างเยาวชน ให้มีความรู้คู่ กับการทำงานกระทรวงศึกษาธิการจึงประกาศให้มีการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข ความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ ตลอดจนมี คุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังนี้

- 1) พัฒนาให้นักเรียนเห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตามหลักธรรมของ พระพุทธศาสนา มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันพึงประสงค์
- 2) มีความคิดสร้างสรรค์ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการขยันและรักการค้นคว้า
- 3) ผู้เรียนมีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทาง วิทยาการมีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิด วิธีการทำงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์
- 4) มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มีทักษะการคิด การสร้างปัญญา และทักษะในการดำเนินชีวิต
- 5) รักการออกกำลังกายดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี
- 6) มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าเป็นผู้บริโภค
- 7) ภูมิใจในความเป็นไทยเป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองระบอบ ประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- 8) มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติ และพัฒนาสิ่งแวดล้อม

9)รักประเทศชาติและท้องถิ่นมุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม (กรมวิชาการ. 2545 : 2-4) ในขณะเดียวกันสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้พัฒนามาตรฐาน การศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้เป็นกรอบในการประเมินคุณภาพภายนอกและเป็น แนวทางให้หน่วยงานและสถานศึกษามุ่งพัฒนาการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานต่างๆ เพิ่มขึ้น เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่ง คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติในหลักการในคราวประชุม เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2543 กำหนดให้ใช้ มาตรฐานการศึกษาทั้งหมด 27 มาตรฐาน 91 ตัวบ่งชี้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านผู้เรียน 2) ด้านกระบวนการและ 3) ด้านปัจจัย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543: 68-69) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้สนใจที่จะนำเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียนมาเป็นกรอบแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งประกอบด้วยคุณธรรม จริยธรรม ด้าน ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความประหยัด ความเมตตากรุณา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และ ความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ความมีระเบียบวินัย

ความมีระเบียบวินัยนั้นมีความสำคัญต่อการแสดงออกทางคุณธรรมและจริยธรรมของ บุคคลมาก ซึ่งนักจิตวิทยาเชื่อว่าการที่บุคคลมีระเบียบวินัยนั้นจะต้องมีพื้นฐานมาแต่ระยะแรกเกิด จนกระทั่งโตขึ้นมาซึ่งเริ่มต้นมาจากความผูกพันระหว่างทารกกับมารดาหรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งจะเป็ นทาง นำไปสู่ความสามารถในการควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้นเกี่ยวกับเรื่องความมีระเบียบวินัยนี้ นักวิชาการ ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยว่าเป็นความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคล เป็นสำนึกที่ดีไม่กระทำการใดๆ อันเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนในอนาคตหรือการไม่เข้าไป ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวและสิทธิของผู้อื่นรวมทั้งการที่บุคคลนั้นกระทำสิ่งที่ตนไม่ยอมทำแต่การ กระทำนั้นช่วยให้ความต้องการและสิทธิของผู้อื่นได้รับการตอบสนองหรือกระทำสิ่งอันเป็นผลให้ ผู้นั้นประสบผลสำเร็จในอนาคต (Ausubel, 1965 : 189-190) การปลูกฝังและเสริมสร้างความมี ระเบียบวินัยให้แก่คนในชาตินั้นควรจะเริ่มตั้งแต่ครอบครัวทั้งสิ้น เพราะครอบครัวถือเป็นสถาบัน ทางสังคมแรกที่สมาชิกในสังคมเมืองเกิดมาแล้วจะมีความผูกพันและได้รับการถ่ายทอดความรู้ วัฒนธรรมประเพณี ตลอดจนการปลูกฝังค่านิยมที่ดีงามให้เป็นเบื้องต้นแรก เมื่อเด็กมีความพร้อมที่จะ เข้ารับการศึกษาแล้ว ก็จะเป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะต้องปลูกฝังและเสริมสร้างให้เด็กมีระเบียบ วินัยต่อไปอีก สถานศึกษาควรจะต้องจัดกิจกรรมกระบวนการที่หลากหลายผสมผสานบูรณาการ สอดแทรกความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนอย่างต่อเนื่องจนให้เกิดเป็นนิสัยที่ถาวร ในการนี้ ครูจึงเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังอบรมนักเรียนให้มีความรู้ ทักษะ จนเกิดเป็นนิสัย และมีเจตคติที่ดี ซึ่งครูต้องมีเทคนิคในการที่จะเลือกการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มีการเตรียมการให้

พร้อมอีกทั้งมีกิจกรรมที่ต่อเนื่อง ในการที่จะเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก เปรียบเสมือนการเตรียมให้เด็กเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต (Etzioni, 1982 : 184-189) มีพฤติกรรมที่แสดงออกเป็นที่ยอมรับของสังคม ความเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ตลอดจนประพฤติปฏิบัติ ตามบรรทัดฐานของสังคม การเสริมสร้างระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับเด็กนั้นควรมีหลักการดังนี้

1) ครูอาจสร้างสัญลักษณ์และคำขวัญ

2) ส่งเสริมสนับสนุนความเป็นผู้นำให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนเพื่อสร้างคุณค่าทางบวกให้แก่ตัวนักเรียนเอง

3 ครูต้องทำให้นักเรียนมีความรู้สึกรู้ว่าเป็นเจ้าของและเกิดความรับผิดชอบร่วมกันต่อสังคม

4) เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งกฎเกณฑ์และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ

5) สร้างกฎเกณฑ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการให้ชัดเจน (Wayson & Lasley, 1984 : 419-421)และควรกระทำการส่งเสริมในทุกโอกาสโดยสอดแทรกเข้าไปในการเรียนการสอนได้ทุกรายวิชาอาจกล่าวได้ว่าความมีระเบียบวินัย ได้ขึ้นอยู่กับการศึกษาอบรมเป็นสิ่งสำคัญต้องใช้เวลาและต้องทำแบบค่อยเป็นค่อยไป ควรใช้วิธีการจูงใจมากกว่าการบังคับและควรฝึกจนเป็นนิสัยเพื่อให้เกิดความเคยชิน

ความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง คุณลักษณะของนักเรียนที่มีต่อบทบาทหน้าที่ของตนในเรื่องเกี่ยวกับสาธารณสมบัติ วัฒนธรรม ประเพณี ทรัพยากรธรรมชาติ สภาพแวดล้อม และกายภาพ ชีวิตของคนในชุมชนด้วยการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชนของสังคมในการป้องกันรักษาอนุรักษ์และพัฒนาเรื่องเกี่ยวกับสาธารณสมบัติ วัฒนธรรม ประเพณี ทรัพยากรธรรมชาติสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น และสภาพชีวิตของคนในชุมชน ซึ่งวัดได้จากความรู้สึกรู้สึกที่แสดงออก ถึงการรับรู้ การตอบสนอง การสร้างคุณค่า การจัดระบบคุณค่าและการสร้างลักษณะนิสัยความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นลักษณะของความเป็นพลเมืองอย่างหนึ่งนอกจากความมีวินัยทางสังคมความเอื้อเฟื้อและความเกรงใจ เนื่องจากความรับผิดชอบนั้น เป็นลักษณะนิสัยและทัศนคติของบุคคล ซึ่งเป็นเครื่องผลักดันให้บุคคลปฏิบัติตามกฎระเบียบ เคารพสิทธิของผู้อื่นทำตามหน้าที่ของตนและมีความซื่อสัตย์สุจริต การเป็นคนมีความรับผิดชอบนี้ เป็นคุณสมบัติที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่นและสงบสุข นอกจากนี้ความรับผิดชอบยังเป็นคุณธรรม ที่สำคัญในการพัฒนาประเทศอีกด้วย ถ้าเป็นบุคคลในสังคมความรับผิดชอบจะส่งผลดังนี้

- 1) คนที่มีความรับผิดชอบ ย่อมทำงานทุกอย่างสำเร็จตามเป้าหมายทันเวลา
- 2) คนที่มีความรับผิดชอบย่อมเป็นที่นับถือ ได้รับการยกย่องสรรเสริญและเป็น
คุณประโยชน์ต่อตนเองและสังคม
- 3) ความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติงานสอดคล้องกับกฎ จริยธรรมและ
หลักเกณฑ์ของสังคม โดยไม่ต้องมีการบังคับจากผู้อื่น
- 4) ทำให้เกิดความก้าวหน้าสงบสุขเรียบร้อยในสังคม
- 5) ไม่เป็นเหตุแห่งความเลื่อมและความเสียหายต่อส่วนรวม ประเภทของความรับผิดชอบ
จิวรี่ตัน นันท์พิทกุล, (2538 : 5) ได้แบ่งประเภทของความรับผิดชอบออกเป็น 8 ด้าน คือ

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การรักษาป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากอันตราย
โรคร้ายไข้เจ็บ รักษาร่างกายให้แข็งแรง บังคับควบคุมจิตใจไม่ให้ตกเป็นทาสของกิเลส ประพฤติตน
อยู่ในศีลธรรมและละเว้นความชั่ว รู้จักประมาณการใช้จ่ายตามสมควรแก่ฐานะ จัดหาเครื่องอุปโภค
บริโภคที่เหมาะสม

2. ความรับผิดชอบต่อการศึกษาเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนศึกษาเล่าเรียนจนประสบ
ความสำเร็จตามความมุ่งหมาย ด้วยความขยันหมั่นเพียร อดทน เข้าห้องเรียนและส่งผลงานที่ได้รับ
มอบหมายตรงเวลา เมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียนก็พยายามศึกษาค้นคว้า ซักถามอาจารย์ให้
เข้าใจเมื่อทำแบบฝึกหัดผิดก็ยอมรับว่าทำผิดแล้วพยายามแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้อง

3. ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
ด้วยความเอาใจใส่ ขยันหมั่นเพียร อดทนต่ออุปสรรคโดยไม่ย่อท้อ มีความละเอียดรอบคอบ
ซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา ไม่ละเลยทอดทิ้งหรือหลีกเลี่ยง พยายามปรับปรุงการทำงานของตนให้ดียิ่งขึ้น
รู้จักวางแผนงานและป้องกันความบกพร่องในงานที่ตนรับผิดชอบ

4. ความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง หมายถึง การยอมรับผลการกระทำของตน
ทั้งที่เป็นผลดีและผลเสีย ไม่ปิดความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนต่อผู้อื่น ใด่ตรงใจให้รอบคอบว่า
สิ่งที่ตนทำลงไปนั้นจะเกิดผลเสียขึ้นหรือไม่ ปฏิบัติแต่สิ่งที่ทำให้เกิดผลดีและกล้าเผชิญต่อความจริง

5. ความรับผิดชอบต่อครอบครัว หมายถึง การที่นักเรียนตั้งใจช่วยเหลืองานต่าง ๆ ภายใน
บ้าน เพื่อแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกันตามความสามารถของตน รู้จักแสดงความคิดเห็นและปฏิบัติ
เพื่อความสุขและชื่อเสียงของครอบครัว ช่วยแก้ปัญหาที่สมาชิกในครอบครัวไม่เข้าใจกัน เมื่อมี
ปัญหาที่ปรึกษาและให้พ่อแม่รับทราบปัญหาของตนทุกเรื่อง ช่วยครอบครัวประหยัดไฟฟ้า น้ำ
อาหาร สิ่งของ เครื่องใช้ภายในบ้านและอื่น ๆ

6. ความรับผิดชอบต่อเพื่อน หมายถึง การที่นักเรียนช่วยกันตักเตือนและแนะนำเมื่อเห็นเพื่อนทำผิด ช่วยเหลือเพื่อนตามความถูกต้องเหมาะสมให้อภัยเมื่อเพื่อนทำผิด ไม่เอาเปรียบเพื่อน การเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน

7. ความรับผิดชอบต่อโรงเรียน หมายถึง การที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน รักษาผลประโยชน์ เกียรติยศ ชื่อเสียงของโรงเรียน ช่วยกันรักษาความสะอาดของโรงเรียน ไม่ขีดเขียนผนังห้องเรียน ห้องน้ำ ห้องส้วม แต่งเครื่องแบบนักเรียนเรียบร้อยไม่ทะเลาะวิวาทกับนักเรียนโรงเรียนอื่น เมื่อโรงเรียนต้องการความร่วมมือหรือขอความช่วยเหลือเต็มใจให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ตามความสนใจและความสามารถของตน เพื่อสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน

8. ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง การที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน สังคม การบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสร้างสรรค์ความเจริญให้ชุมชนและสังคมอย่างเต็มความสามารถช่วยสอดส่องพฤติกรรมของบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม ให้ความรู้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ประชาชน ตามความสามารถของตน ช่วยคิดและแก้ปัญหาต่างๆ ของสังคม

ข้อมูลทั่วไปของสถานศึกษาเอกชน

สถานศึกษาเอกชนในฐานะเป็นหน่วยงานหนึ่งขององค์การทางสังคม และสถานศึกษาเอกชนมีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษาของชาติมาเป็นเวลายาวนานตั้งแต่สมัยล้านนาไทยเป็นต้นมา ซึ่งการศึกษาเอกชนเป็นการจัดการศึกษาที่มีประวัติความเป็นมานับร้อยปี โดยเอกชนคณะบุคคลหรือมูลนิธิลงทุนจัดตั้งขึ้น และใช้ทรัพยากรหลักที่เป็น คน ทุนทรัพย์ และวัสดุอุปกรณ์ของภาคเอกชนจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ของบุคคลเฉพาะกลุ่มเท่านั้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2539: 2) โดยสถานศึกษาเอกชนมีการจัดการศึกษาและบทบาทหน้าที่ รวมทั้งการบริหารงานที่สำคัญต่าง ๆ ดังนี้

3.1 การจัดการศึกษาของสถานศึกษาเอกชน

ตามประวัติความเป็นมาของการจัดการศึกษาเอกชน แต่เดิมสมัยสุโขทัยไม่ได้มีรูปแบบที่แน่นอน สถานที่สอนจะใช้วัด วัง บ้าน โดยผู้เรียนจะเป็นกุลบุตร กุลธิดา ในวงศ์ตระกูลที่มียศถาบรรดาศักดิ์ (เนาวรัตน์ แก้วสว่าง. 2547: 17 ; อ้างอิงจาก ภคินีสุนีย์ ราชจำปี. 2543: 19) ต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยาได้มีคณะมิชชันนารีชาวอเมริกันเข้ามาเผยแพร่ศาสนา และสอนหนังสือให้กับประชาชนที่สนใจ จึงทำให้เกิดเป็นโรงเรียนเซนต์ค็อด และเป็นทีกล่าวถึงของชาวไทยอย่างยิ่ง ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้มีการนำระบบการศึกษาแบบตะวันตกเข้ามาจัดในประเทศไทย โดยเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและในต้นรัชสมัยรัชกาลที่ 6 “โรงเรียนเซนต์

ศักดิ์” ได้ถูกเปลี่ยนมาเป็น “โรงเรียนบุคคล” ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ ในปี พ.ศ. 2461 ได้เปลี่ยนเป็น “โรงเรียนราษฎร์” และมีการประกาศพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ฉบับแรกของไทยขึ้นด้วย ต่อมารัฐบาลได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ฉบับที่ 2 จนกระทั่งปี พ.ศ.2525 ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน และเรียกชื่อเป็น “โรงเรียนเอกชน” แทน “โรงเรียนราษฎร์” มาจนถึงปัจจุบัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2539: 1 – 2) จะเห็นได้ว่า เอกชนเป็นผู้บุกเบิกการศึกษาในระบบของประเทศไทย และมีบทบาทในการจัดการศึกษาควบคู่กับการจัดการศึกษาของรัฐมาโดยตลอด แม้ว่าในช่วงแรกกลุ่มเอกชนที่เข้ามาจัดการศึกษา เป็นบุคคลทั่วไปที่สนใจมาลงทุนและดำเนินการในเชิงธุรกิจมากกว่าการมีกุศลเจตนา และกลุ่มเป้าหมายที่จะให้บริการก็เปิดกว้างครอบคลุมถึงประชาชนโดยทั่วไป จึงทำให้การศึกษาของเอกชนมีบทบาทสำคัญต่อชุมชนต่าง ๆ หลายประการ อาทิเช่น บทบาทในการช่วยจัดการศึกษาทดแทนในส่วนที่รัฐจัดไม่ได้ บทบาทช่วยตอบสนองความต้องการของผู้ปกครอง เช่น การเน้นด้านระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม หรือความสามารถทางด้านภาษา และอาชีพต่างๆ นอกจากนั้นสถานศึกษาเอกชนยังมีบทบาทในการช่วยอำนวยความสะดวกให้กับชุมชนในฐานะสถานศึกษาใกล้บ้านในระดับต่าง ๆ และเป็นผู้นำความรู้ด้านวิทยาการใหม่ๆ มาใช้จัดการเรียนการสอน เช่น ความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ ซึ่งสถานศึกษาเอกชนบางแห่งก็สามารถจัดการศึกษาที่มีคุณภาพพิเศษจนเป็นผู้นำทางการศึกษา หรือเป็นตัวอย่งให้แก่สถานศึกษาของรัฐบาลด้วย โดยมีความพร้อมในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นคน เงิน วัสดุ อุปกรณ์ และการบริหารจัดการ (เนาวรัตน์ แก้วสว่าง. 2547: 17 ; อ้างอิงจาก ภคินีสุนีย์ ราชจำปี. 2543 : 19)

3.2 บทบาทและหน้าที่ของสถานศึกษาเอกชน

การจัดการศึกษาของประเทศไทยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเอกชนได้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประชากรควบคู่กับรัฐอย่างต่อเนื่อง ในส่วนของการกำกับดูแลการจัดการศึกษาของเอกชนให้มีคุณภาพนั้น รัฐได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติของโรงเรียนราษฎร์เพื่อใช้ในการควบคุมดูแล และพ.ศ.2476 ได้ประกาศจัดตั้งกองโรงเรียนราษฎร์สังกัดกรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการขึ้น มีหน้าที่ควบคุม ดูแล กำกับ ติดตาม และพัฒนาโรงเรียนราษฎร์ทั่วประเทศ และในปี พ.ศ. 2518 ได้ปรับปรุงกองโรงเรียนราษฎร์ขึ้นเป็นหน่วยงานระดับกรม คือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยให้โรงเรียนดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2525 ซึ่งได้แก่สถานศึกษาหรือสถานที่ที่บุคคลจัดการศึกษาในระดับต่ำกว่าชั้นปริญญาตรี ให้แก่นักเรียนทุกฝ่ายรวมกันเกินเจ็ดคนขึ้นไป โดยผู้จัดตั้งโรงเรียนอาจจะส่วนบุคคลทั่วไป หรือนิติบุคคล (บริษัทจำกัดหรือห้างหุ้นส่วน มูลนิธิ สมาคม หรือสหกรณ์) ก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 และมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน

พ.ศ. 2525 (ประทีน วิเศษสุวรรณ. 2545: 17) ต่อมาประเทศไทยได้มีการปฏิรูประบบการศึกษาของ
 ไทยขึ้นมา ในปีพ.ศ.2542 สถานศึกษาของเอกชนซึ่งแต่เดิมได้สังกัดอยู่ในองค์กรระดับกรม คือ
 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้ปรับเปลี่ยนมาสังกัดหน่วยงานในระดับกระทรวง คือ
 กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานย่อยที่ทำหน้าที่ดูแลการดำเนินงานของสถานศึกษาเอกชน คือ
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่สถานศึกษาเอกชนนั้นสังกัดอยู่ และได้มีการตราพระราชบัญญัติ
 การศึกษาฉบับแรกขึ้นมา ซึ่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขปรับปรุง
 (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ได้ให้ความหมายของสถานศึกษาไว้ว่า หมายความว่า สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย
 โรงเรียนศูนย์การเรียนรู้ วิทยาลัย สถาบัน มหาวิทยาลัย หน่วยงานการศึกษา หรือหน่วยงานอื่นของ
 รัฐหรือของเอกชน ที่มีอำนาจหน้าที่หรือมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา (สำนักงาน
 คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545: 3) นอกจากนั้นแล้วในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
 พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขปรับปรุง(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ยังได้กล่าวถึงการบริหารและการจัดการศึกษา
 ของเอกชนไว้ในมาตราที่ 43 ว่า การบริหารและการจัดการศึกษาของเอกชนให้มีความเป็นอิสระ
 โดยมีการกำกับ ติดตาม การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ และต้องปฏิบัติตาม
 หลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ มาตรา 44
 กล่าวว่า ให้สถานศึกษาเอกชนตามมาตรา 18(2) เป็นนิติบุคคล และมีคณะกรรมการบริหาร
 ประกอบด้วยผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ผู้รับใบอนุญาต ผู้แทนผู้ปกครอง ผู้แทนองค์กรชุมชน
 ผู้แทนครูผู้แทนศิษย์เก่า และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา
 การเลือกประธานกรรมการและกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่ง
 ให้เป็นไป ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา 45 ให้สถานศึกษาเอกชนจัดการศึกษาได้ทุกระดับ
 และทุกประเภทการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนด โดยรัฐต้องกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจน
 เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของเอกชนในด้านการศึกษา และมาตรา 46 รัฐต้องให้การสนับสนุนด้าน
 เงินอุดหนุน การลดหย่อน หรือการยกเว้นภาษี และสิทธิประโยชน์อื่นที่เป็นประโยชน์ในทาง
 การศึกษาแก่สถานศึกษาเอกชนตามความเหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการ
 ให้สถานศึกษาเอกชนมีมาตรฐานและสามารถพึ่งตนเองได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
 แห่งชาติ. 2545: 26 – 28) จะเห็นได้ว่ารัฐได้ตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการศึกษา เพราะ
 การศึกษาถือว่าเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้าน
 แต่ด้วยขีดจำกัด รัฐจึงมีนโยบายให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา โดยการบริหารและ
 การจัดการศึกษาของเอกชนให้มีความเป็นอิสระ แต่อยู่ภายใต้การกำกับ ติดตามการประเมินคุณภาพ
 และมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ

3.3 ข้อมูลพื้นฐานโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี

3.3.1 จิตตารมณ์ด้านการจัดการศึกษา คณะรักกางเขน แห่ง จันทบุรี

โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี เจริญรอยตามจิตตารมณ์ด้านการจัดการศึกษาของคณะรักกางเขน แห่ง จันทบุรี โดยร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับโรงเรียนในสังกัดคณะรักกางเขน แห่ง จันทบุรี และพัฒนาสืบต่อกันมาจากจิตตารมณ์ของพระสังฆราช ลัมแบร์ต เดอ ลา ม็อต บิดาแห่งการศึกษาคาทอลิกไทย เป็นผู้ผู้สถาปนาภคินีคณะรักกางเขน แห่ง จันทบุรี ซึ่งเป็นคณะ ซิสเตอร์ที่เป็นเจ้าของกิจการและบริหาร โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีมาอย่างต่อเนื่อง พระสังฆราช ลัมแบร์ต เดอ ลา ม็อต เป็นบุคคลที่มีส่วนที่เกี่ยวเนื่องกับการเผยแผ่พระธรรมคำสอน เจริญชีวิตศักดิ์สิทธิ์ตามแบบฉบับแห่งองค์พระเยซูคริสตเจ้า พระบุตรของพระมารดามารีย์อา องค์อุปถัมภ์ของโรงเรียน ซึ่งตลอดชีวิตประวัติของพระสังฆราชท่านนี้ ได้มีส่วนเกี่ยวกับการทำงานเพื่อเด็กและเพื่อสตรีอย่างจริงจัง

นับจากอดีตจนถึงยุคของพระสังฆราชลัมแบร์ต เดอ ลา ม็อต พระสังฆราชจากประเทศฝรั่งเศสได้เสียดลัดเดินทางมาจากความสะดวกสบายของครอบครัว ที่มีฐานะสูงศักดิ์ในวงศ์ตระกูล มาสู่ประเทศในแถบเอเชียอาคเนย์ มาเจริญชีวิตอยู่ท่ามกลางประชาชนชาวไทยที่ไม่รู้หนังสือ ยังไม่ได้รับการศึกษาในครั้งสมัยกรุงศรีอยุธยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเด็กและสตรี พระสังฆราชลัมแบร์ต เดอ ลา ม็อต แล้ว มีเพียงหนทางเดียวเท่านั้นที่จะช่วยเหลือและสนับสนุนส่งเสริมให้เด็กและสตรีกลายเป็นผู้รู้ คือ การได้รับการศึกษา การให้ความรู้ พระสังฆราชลัมแบร์ต เดอ ลา ม็อต ได้รับแรงบันดาลใจให้ดำเนินงานในเรื่องการให้การศึกษา และให้ความรู้ในด้านต่างๆ ให้กับเด็กและสตรีตลอดชีวิตของท่าน

ในปัจจุบัน สภาพการณ์ของสังคมไทยได้แปรเปลี่ยนไปเป็นอย่างมาก มีหลายหน่วยงานหลายองค์กรที่ให้ความสำคัญและจัดการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนไทย แต่อย่างไรก็ตาม การศึกษายังคงเป็นหัวใจสำคัญยิ่งของการพัฒนาผู้เรียนในรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี ซึ่งก่อตั้งและเริ่มดำเนินงานตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2537 เป็นต้นมาได้ยืนหยัดอยู่ในสังคมเมืองกบินทร์บุรีด้วยความภาคภูมิใจต่อการให้บริการและสร้างเด็กและเยาวชนที่มีคุณภาพและเป็นทรัพยากรบุคคลที่เต็มไปด้วยศักยภาพ มีคุณธรรมประจำใจ มีความรู้และความเฉลียวฉลาด และก้าวสู่สังคมไทยได้อย่างสมศักดิ์ศรี

3.3.2 ประวัติความเป็นมา

โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี ปัจจุบันตั้งอยู่เลขที่ 580 - 581 หมู่ที่ 17 ถนนชะเชิงเทรา-นครราชสีมา ตำบลเมืองเก่า อําเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี เป็นโรงเรียนคาทอลิกสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาปราจีนบุรี เขต 2 และเขตคุณภาพพิเศษ 2 (โรงเรียนเอกชน) โรงเรียนมีประวัติพอสังเขป ดังนี้

โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี เดิมชื่อ โรงเรียนกรพิทักษ์วิทยา ตั้งอยู่ที่เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร มีนายทองสุข ทรวงชมพันธุ์ เป็นผู้รับใบอนุญาต ต่อมาได้รับอนุญาตให้โอนกิจการโรงเรียนให้แก่นางสาวจรัส อานามนารถ และย้ายโรงเรียนมาตั้งที่เลขที่ 580 - 581 หมู่ที่ 17 ตำบลเมืองเก่า อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี และได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี” ดำเนินกิจการโดยซิสเตอร์คณะรักกางเขน แห่ง จันทบุรี ในปี พ.ศ. 2537 คุณแม่เพียว ถาวรวงษ์ มหาธิการิณี ได้อนุมัติการก่อสร้างอาคารเรียนหลังแรก เป็นอาคารสี่ชั้น มีชื่อว่า “อาคารยาโกเบ” ตามนามชื่อของพระสังฆราชยาโกเบแจง เกิดสว่าง มุขนายกประจำท้องถิ่นองค์แรกของสังฆมณฑลจันทบุรี และอาคารสองชั้นใช้เป็นที่ประชุมและโรงอาหาร มีชื่อว่า “อาคารฟรังซิส” ตามนามชื่อของพระสังฆราช ฟรังซิส เซเวียร์สงวน สุวรรณศรี มุขนายกประจำท้องถิ่นองค์ที่สองของสังฆมณฑลจันทบุรี

เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2538 โรงเรียนได้เริ่มเปิดทำการเรียนการสอนเป็นวันแรก ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งประจำและไป-กลับ มีจำนวนนักเรียนแรกเริ่ม 585 คน ครู 28 คน นางสาวพนิดา สุขสำราญ เป็นผู้จัดการและครูใหญ่ ภายในปีการศึกษานี้ได้เริ่มทำการก่อสร้างอาคารเรียนหลังที่สอง เป็นอาคารห้าชั้น มีชื่อว่า “อาคาร ลอเรนซ์” ตามนามชื่อของพระสังฆราช ลอเรนซ์ เทียนชัย สมานจิต มุขนายกประจำท้องถิ่นองค์ที่สามของสังฆมณฑลจันทบุรี และได้ทำการก่อสร้างอาคารประกอบการ อีกสามหลังไปพร้อมๆ กันได้แก่ (1) บ้านพักซิสเตอร์ เป็นอาคารสองชั้น มีชื่อว่า “อาคารอานาสตาเซีย” ตามนามชื่อของคุณแม่มีรีอานาสตาเซีย พาณี อันนาวงศ์ มหาธิการิณี ลำดับที่เก้าของซิสเตอร์คณะรักกางเขน แห่ง จันทบุรี (2) บ้านพักครู เป็นอาคารสามชั้น มีชื่อว่า “อาคารมักดาลена” ตามนามชื่อของคุณแม่ มักดาลена แจ่ม สาทรกิจ มหาธิการิณี ลำดับที่หกของซิสเตอร์คณะรักกางเขน แห่ง จันทบุรี และ (3) บ้านพักพนักงาน เป็นอาคารสามชั้น มีชื่อว่า “อาคารปรูแดนเซีย” ตามนามชื่อของคุณแม่ปรูแดนเซีย เจ็บ อานามนารถ มหาธิการิณี ลำดับที่ห้าของซิสเตอร์คณะรักกางเขน แห่ง จันทบุรี

ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนได้รับอนุญาตให้ขยายหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเปิดรับนักเรียนตั้งแต่ (ม.1-3) พร้อมกัน และให้นักเรียนระดับประถมศึกษา (ป.1 - 6) และนักเรียนระดับมัธยมศึกษา (ม.1-3) ย้ายมาเรียนที่อาคารลอเรนซ์ ส่วนอาคารยาโกเบนั้นได้ปรับใช้เป็นอาคารเรียนสำหรับระดับก่อนประถมศึกษา

ปีการศึกษา 2540 นางสาวศรีไพร กระจทอง มารับตำแหน่งครูใหญ่เป็นเวลาหนึ่งปี โดยนางสาวพนิดา สุขสำราญ เป็นผู้แทนผู้รับใบอนุญาตและผู้จัดการ มีนักเรียนทั้งสิ้น 1,332 คน คณะครู 53 คน

ปีการศึกษา 2541 มีนักเรียนตั้งแต่ชั้นก่อนประถมศึกษา ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งสิ้น 1,350 คน คณะครู 65 คน

ปีการศึกษา 2542 มีนักเรียนตั้งแต่ชั้นก่อนประถมศึกษา ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งสิ้น จำนวน 1,395 คน คณะครูจำนวน 56 คน ในปีนี้โรงเรียนได้รับการประกาศให้เป็นโรงเรียนรับรองมาตรฐานการศึกษา ในระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้นจาก สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2543 และได้รับสถานศึกษารางวัลพระราชทาน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขนาดเล็ก เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2543

ปีการศึกษา 2543 มีนักเรียนระดับชั้นก่อนประถมศึกษา – มัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งสิ้นจำนวน 1,493 คน คณะครู 64 คน

ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนได้รับอนุญาตให้ขยายหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเปิดแผนการสอน 2 แผนการเรียน คือ แผนคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ และแผนศิลป์-ภาษาอังกฤษ เริ่มรับ ม.4 เป็นปีแรก

ปีการศึกษา 2545 คุณแม่ศรีไพร กระจทอง ขึ้นดำรงตำแหน่งมหาธิการิณี สังกัดคณะรักกางเขน แห่ง จันทบุรี ได้อนุมัติการก่อสร้างอาคารสระว่ายน้ำและเป็นอาคารสามชั้น โดยเริ่มการก่อสร้างต้นปีการศึกษา 2546 ในราคาประเมิน 14 ล้านบาท ณ บริเวณประตูหน้าใกล้อาคารอนุบาล และได้เปิดเรียนหลักสูตรการว่ายน้ำ ในปีการศึกษานี้

ปีการศึกษา 2546 นอกจากการก่อสร้างสระว่ายน้ำแล้ว โรงเรียนได้รับสถานศึกษารางวัลพระราชทาน ระดับประถมศึกษาขนาดใหญ่ ด้วยจำนวนนักเรียน 1,975 คน คณะครู 76 คน และเป็นปีที่โรงเรียนมีนักเรียน ม.6 จบการศึกษาเป็นรุ่นแรก

ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนได้รับสถานศึกษารางวัลพระราชทาน ระดับมัธยมศึกษา ขนาดกลาง ได้รับรางวัลชนะเลิศด้วยพระราชทานการแข่งขันคอมพิวเตอร์ จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ด้วยจำนวนมีนักเรียนทั้งสิ้น 2,140 คน คณะครู 88 คน พร้อมกับโรงเรียนได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารเรียนหกชั้น เพื่อรองรับนักเรียนที่เพิ่มขึ้น การก่อสร้างอาคารเรียนหลังนี้ เริ่มดำเนินการในช่วงปลายปีการศึกษา โดยอัญเชิญพระนามของพระแม่มาเรีย องค์กรอุปถัมภ์ของโรงเรียน มาเป็นนามชื่อของอาคารเรียน คือ “อาคารมาเรีย”

ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนได้ย้ายห้องเรียนระดับมัธยมศึกษา ปีที่ 1 – 6 ขึ้นสู่อาคารมาเรีย ซึ่งประกอบด้วยห้องเรียน ห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องประชุม และจัดให้อาคารลอเรนซ์

เป็นอาคารเรียนระดับประถมศึกษา ปีที่ 1 – 6 ปีนี้ มีนักเรียนทั้งสิ้น 2,254 คน คณะครู 105 คน
ความสำเร็จและความภาคภูมิใจที่โรงเรียนได้รับรางวัลระดับประเทศ ดังนี้

- รางวัลพระราชทาน ชนะเลิศการแข่งขันตอบคำถามสารานุกรมไทย
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
- รางวัลพระราชทาน ชนะเลิศการประกวดวงโยชวาทิตนักเรียนแห่งประเทศไทย
จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
- รางวัลระดับประเทศ การประกวดเยาวชน ออ.น้อย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนมุ่งมั่นพัฒนานักเรียนให้เป็นผู้มีคุณธรรมนำความรู้ ตามปรัชญา
ของโรงเรียน “คุณธรรมนำการศึกษา เพื่อพัฒนาตนเองและสังคม” ได้พัฒนาการจัดกระบวนการ
เรียนรู้ของนักเรียนตามศักยภาพ สอดคล้องกับความถนัด ความสนใจ ความสามารถของแต่ละ
บุคคล เรียนรู้วิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองทั้งในและนอกห้องเรียน ส่งผลให้นักเรียนมี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สามารถแสดงศักยภาพในการเข้าร่วมแข่งขันทักษะวิชาการระดับ
จังหวัด ระดับเขต และระดับภาค ในปีนี้ มีนักเรียนทั้งสิ้น 2,350 คน คณะครู 110 คน

ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนได้ขยายห้องเรียนของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 5 ติดตั้ง
เครื่องปรับอากาศห้องเรียนที่อาคารลอรเรนซ์เพิ่มเติม เพื่อเป็นห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ในโครงการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา หรือเรียกว่า Mini English Program (MEP.) ในปี
การศึกษานี้ มีนักเรียน 2,469 คน คณะครู 118 คน

ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนได้ขยายชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพิ่มขึ้น
อีกสายชั้นละหนึ่งห้องเรียน มีการเพิ่มเติมรายวิชามากขึ้นในโครงการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา
ได้ทำสัญญาว่าจ้างบริษัทแตรมบริดให้มาสอนเสริมการสนทนาภาษาอังกฤษสำเนียง CNN ในทุก
ระดับชั้น ตั้งแต่ชั้นก่อนประถมศึกษา – มัธยมศึกษาปีที่ 1 ทุกวันศุกร์ ทีมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลายได้เป็นตัวแทนของประเทศไทยไปแข่งขันคอมพิวเตอร์ และได้รับรางวัลรองชนะเลิศ
อันดับ 1 การพัฒนาซอฟต์แวร์ระดับเอเชียแปซิฟิก ณ กรุงจาการ์ ประเทศอินโดนีเซีย นักเรียน
หญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับเอเชีย ภาพวาดในวันสตรีสากล จัดโดย
สหภาพยุโรป ในภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนได้รับอนุมัติให้ดำเนินการสร้างโดมอเนกประสงค์ บริเวณ
สนามบาสเกตบอล ด้วยงบประมาณสามล้านบาท

ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการร่วมภาคี 4 ฝ่าย เพื่อจัดสรร
งบประมาณและร่วมประชุมปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ในปีนี้ มีนักเรียน
ทั้งสิ้น 2,601 คน คณะครู 101 คน ครูต่างประเทศ 18 คน พร้อมบุคลากรสนับสนุน 20 คน มีรางวัล
ที่ได้สร้างเกียรติประวัติอันดีให้โรงเรียน ดังนี้

- นางสาวชญานิษฐ์ วงษ์วิวัฒนาวุฒิ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ได้รับรางวัลนักเรียนพระราชทาน ระดับมัธยมศึกษาขนาดกลาง
- นางสาวภาวิณี นครพัฒน์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ได้รับคัดเลือกเป็นเยาวชนคนเก่ง รุ่นที่ ๔ / ๒๕๕๒ โครงการด้วยรักและห่วงใย ในพระราชดำริจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
- นักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ได้รับรางวัลชนะเลิศ และรองชนะเลิศอันดับ ๑ การแข่งขันซูเปอร์จิวเจอะ โลกพระกัมภีร์ ประจำปี ๒๐๐๕ ณ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน
- วงโยชวาทิต ได้รับรางวัลชนะเลิศ ๕ รายการ ในการประกวดวงโยชวาทิตวงดรัมไลน์ ของ Thailand Drumlines Contest ประเภทความสามารถดีเด่น, ประเภท Bass Line, ประเภท Cymbal Line, ประเภท Snare Line, ประเภท Front Line และประเภท General Effect

นอกจากนี้ โรงเรียนได้ขอต่อเติมทางเชื่อมระหว่างชั้นหนึ่งและชั้นสอง ของอาคารยาโกเบ กับอาคารสระว่ายน้ำ ขนาดยาว 6x12 เมตร ปรับปรุงพื้นที่ระเบียงสระว่ายน้ำ เพื่อใช้เป็นสถานที่รับประทานอาหาร และประกอบกิจกรรมของระดับนักเรียนอนุบาล ด้วยงบประมาณก่อสร้าง 1,500,000 บาท พร้อมทั้งก่อสร้างห้องน้ำเพิ่มเติม (ด้านหลังห้องเรียนอนุบาล) เพื่อความสะดวกสะอาดและปลอดภัยแก่นักเรียน รวมถึงการติดตั้งประตูและหน้าต่างกระจก ด้านหน้าระเบียงห้องเรียนอนุบาล ชั้นสองและชั้นสาม เพื่อให้นักเรียนมีสถานที่ประกอบกิจกรรมหน้าห้องเรียน ด้วยงบประมาณ 300,000 บาท

ในปีนี้ โรงเรียนได้จัดงานเฉลิมฉลองครบรอบ 15 ปี คู่ขนานไปกับการกิจกรรมประเพณีของการเฉลิมฉลองเทศกาลคริสต์มาส เมื่อวันศุกร์ที่ 18 ธันวาคม 2552 ณ สนามฟุตบอลของโรงเรียน ประธานในพิธีเปิดงาน คือ นางสาวบังอร วิลาวัลย์ นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดปราจีนบุรี

ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนได้จัดทำตราสารโรงเรียนส่งต้นสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปราจีนบุรี เขต 2 และส่งนํานักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2553 ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนได้จัดตั้งคณะกรรมการบริหารโรงเรียนชุดใหม่ ประกอบด้วยผู้รับใบอนุญาต, ผู้จัดการ, ผู้อำนวยการ, ผู้ทรงคุณวุฒิ, ผู้แทนครูและผู้แทนผู้ปกครองเป็นกรรมการ อยู่ในตำแหน่งวาระ 2 ปี ในปีนี้มีนักเรียนทั้งสิ้น 2,716 คน คณะครู 142 คน นโยบายของโรงเรียนในปีการศึกษานี้มุ่งจริงจังในการสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนทุกระดับชั้นเป็นรายบุคคล

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านคุณธรรมจริยธรรม และจิตอาสา จัดโครงการและกิจกรรมหลากหลาย ได้แก่ โครงการธรรมะเพื่อชีวิต กิจกรรมวันอนุรักษ์โลก (Earth Day) กิจกรรมวันวิสาขบูชา ในวันต้นไม้แห่งชาติ เป็นต้น ส่วนการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนในด้านวิชาการ ได้ดำเนินการด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่เหมาะสมกับความสนใจตามวัยและความสามารถ เช่น ทักษะศึกษากิจกรรม การแข่งขันทักษะวิชาการ ส่งแข่งขันรายการซูเปอร์จิวเจาะ โลกพระคัมภีร์ แข่งขันครอสเวิร์ดพัชเชิล และครอสเวิร์ดเกม แข่งขันสารานุกรมไทย แข่งขันทักษะวิชาการของกลุ่มโรงเรียน รสจ. แข่งขันทักษะวิชาการมหกรรมวิชาการภาคตะวันออกเฉียงเหนือและทดสอบวิชาการของกลุ่มโรงเรียนเอกชน มีทีมนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับ 1 ระดับประเทศ ในโครงการทรูปลูกปัญญา “รู้รักษ์โลก รู้ลดคาร์บอน” ส่วนด้านกีฬา ได้จัดแข่งขันกีฬาสานสัมพันธ์ โอกาสเปิดใช้โดมอเนกประสงค์อย่างเป็นทางการ ในวันที่ 14 กันยายน 2553 ด้านการพัฒนาศักยภาพของครูและบุคลากร ได้ส่งครูเข้ารับการอบรมผู้กำกับลูกเสือสำรอง ลูกเสือสามัญ และลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ พร้อมกับอบรมสัมมนาด้านวิชาการตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยของรัฐได้ร้อยละเจ็ด

ในปีการศึกษานี้ โรงเรียนได้รับรางวัลสถานศึกษารางวัลพระราชทาน ระดับก่อนประถมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2552 เมื่อเดือนสิงหาคม 2553 จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

นอกจากนี้ โรงเรียนได้รับอนุมัติให้ก่อสร้างอาคารเรียนคอนกรีตเสริมเหล็ก 5 ชั้น เพื่อใช้เป็นอาคารเรียนสำหรับนักเรียนในโครงการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา หรือ Mini English Program (MEP.) โดยเริ่มการก่อสร้าง ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2553

ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนอยู่ในระหว่างการก่อสร้างอาคารเรียนสำหรับนักเรียนในโครงการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา หรือ Mini English Program (MEP.) ในปีนี้มีนักเรียนรวม 2,729 คน ครูบรรจุ 105 คน ครูรอการบรรจุ 45 คน เจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการ 5 คน เจ้าหน้าที่สนับสนุน 21 คน นักการภารโรง 4 คน ยามรักษาความปลอดภัย 4 คน และปีนี้ซึ่งเป็นปีที่ลูกเสือไทยครบรอบ 100 ปี โรงเรียนจึงให้การสนับสนุนการเข้าร่วมกิจกรรมของบุคลากรครู ทั้งในระดับประเทศ ณ ค่ายเทิดพระเกียรติที่ค่ายวิชราวุธ ศรีราชา ชลบุรี ค่ายลูกเสือชั่วคราวโรงเรียนลาดตะเคียนราษฎร์บำรุง ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปราจีนบุรี เขต 2 และสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

ด้วยความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อให้ก้าวไปกับครูเอกชนทั่วประเทศ โรงเรียนจึงอยู่ระหว่างการดำเนินการใน 5 หัวข้อหลัก ดังนี้ คือ

1. เตรียมความพร้อมในการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

2. เตรียมความพร้อมในการประเมินคุณภาพการศึกษา มาตรฐานภายนอก รอบที่ ๓
3. บริหารงานวิชาการตามหลักสูตรขั้นพื้นฐานการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๑ อย่างเข้มข้น
4. พัฒนาครูตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ ๕ กลุ่มวิชาหลัก และ ๘ กลุ่มสาระ
5. พัฒนาคณาจารย์ด้านระบบสารสนเทศการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา

การศึกษาที่เกี่ยวข้อง

1.งานวิจัยในประเทศ

การศึกษาเกี่ยวกับภาพลักษณ์โรงเรียน ได้มีนักการศึกษาหลายคนได้ศึกษาไว้ดังที่จะนำเสนอต่อไปนี้

วิไลลักษณ์ ราษฎร์น้อย, (2544 : 57 - 61) ได้ศึกษาภาพลักษณ์ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยจำแนก ตามตัวแปร เพศ ตำแหน่ง ขนาดของโรงเรียน และเขตที่ตั้งของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา และประชาชนที่เกี่ยวข้อง จำนวน 672 คน พบว่า ภาพลักษณ์ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมและรายด้านทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับดีทุกด้าน ภาพลักษณ์ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ภาพลักษณ์ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามตำแหน่งและขนาดของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและภาพลักษณ์ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเขตที่ตั้งของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านมนุษยสัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยภาพลักษณ์ของครูภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สูงกว่าภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วสันต์ ชนวัฒน์, (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ภาพลักษณ์โรงเรียนเอกชน ประเภทอาชีวศึกษา ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษาที่ 11 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรทางการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน คณะกรรมการโรงเรียน และครูอาจารย์โรงเรียนเอกชนปีการศึกษา 2543 ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามภาพลักษณ์โรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษา ตามกรอบแนวคิด 6 ด้าน ได้แก่ ด้านกายภาพ ด้านบริหารการจัดการ ด้านบุคลากร ด้านวิชาการ ด้านความสัมพันธ์ชุมชน และด้านประชาสัมพันธ์ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 60 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.28 - 0.71 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.91 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความ

แปรปรวนทางเดียว ผลการศึกษาพบว่า 1)บุคลากรโดยรวมและจำแนกตามสถานภาพและขนาดโรงเรียน เห็นว่าโรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน เขตการศึกษาที่ 11 มีภาพลักษณ์อยู่ในระดับดี ยกเว้นบุคลากรโรงเรียนขนาดเล็ก เห็นว่า โรงเรียนเอกชนมีภาพลักษณ์ด้านกายภาพอยู่ในระดับพอใช้ 2)โรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนเขตการศึกษา11 โดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ส่วนรายคู่อื่นๆไม่แตกต่างกัน 3)บุคลากรในโรงเรียนขนาดต่างกัน เห็นว่าภาพลักษณ์โดยรวมและรายด้าน 4)ด้านไม่แตกต่างกัน แต่บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่เห็นว่ โรงเรียนเอกชนมีภาพลักษณ์ด้านกายภาพและด้านบริหารจัดการดีกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางและเล็ก และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางเห็นว่โรงเรียนขนาดกลางมีภาพลักษณ์ 2 ด้านดังกล่าวดีกว่าบุคลากรโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4)ปัญหาการปฏิบัติงานในโรงเรียนเอกชน ประเภทอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 11 ที่สำคัญได้แก่ อาคารเรียน อาคารประกอบไม่ครบ และไม่สอดคล้องกับหลักสูตรที่เปิดสอน ขาดการบำรุงรักษาอาคารเรียน อาคารประกอบให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี ระบบการเลื่อนขึ้นเงินเดือนของบุคลากรยังไม่เหมาะสมและเป็นธรรม ไม่กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคลากรให้ชัดเจน บุคลากรไม่มีส่วนร่วมในการวางแผนการบริหารของโรงเรียน ขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในการวิเคราะห์และพัฒนาหลักสูตร ขาดการจัดกิจกรรมร่วมกันระหว่างบ้านกับโรงเรียนชุมชน อย่างต่อเนื่อง ขาดการวางแผนด้านประชาสัมพันธ์โรงเรียนอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

เสาวลักษณ์ ดันติพิบูลทรัพย์,(2545:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ภาพลักษณ์โรงเรียนตามการรับรู้ของผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนบวรรัตนศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าภาพลักษณ์โรงเรียนตามการรับรู้ของผู้ปกครองนักเรียนจำแนกตามระดับชั้นของนักเรียนในปกครองและอาชีพของผู้ปกครอง โดยรวมอยู่ในระดับดี ผลการเปรียบเทียบ ภาพลักษณ์โรงเรียนตามการรับรู้ของผู้ปกครองนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นของนักเรียนในปกครอง ทั้งโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการเปรียบเทียบ ภาพลักษณ์โรงเรียนตามการรับรู้ของผู้ปกครองนักเรียน จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิทยา ดวงใจ, (2546:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการให้บริการและความต้องการของชุมชนตามทัศนะของผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการให้บริการและความต้องการของชุมชนตามทัศนะของผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา และเพื่อเปรียบเทียบสภาพการให้บริการและความต้องการของชุมชนตามทัศนะของผู้ปกครองนักเรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามระดับการศึกษา และเขตพื้นที่ตั้งโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2544 จำนวน 1,652 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างด้วยค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า สภาพการให้บริการชุมชนตามทัศนะของผู้ปกครองนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน และความต้องการของชุมชนตามทัศนะของผู้ปกครองนักเรียน เกี่ยวกับการให้บริการชุมชนของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบสภาพการบริการชุมชนตามทัศนะของผู้ปกครองนักเรียนเกี่ยวกับการให้บริการชุมชนของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา ที่มีระดับการศึกษาและพื้นที่ตั้งโรงเรียนต่างกัน พบว่า ผู้ปกครองนักเรียนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา กับผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา หรือสูงกว่า มีทัศนะต่อสภาพการให้บริการชุมชนไม่แตกต่างกัน และผู้ปกครองนักเรียนที่อยู่ในเขตเมืองและชนบทก็มีทัศนะต่อสภาพการให้บริการชุมชนไม่แตกต่างกันเช่นเดียวกัน

สุภารัตน์ ม่วงศิริ, (2547:136 – 143) ได้ทำการศึกษาภาพลักษณ์ที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ 7 ด้าน คือ ด้านแนวการจัดการศึกษา ด้านบุคลากร ด้านสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ ด้านอาคารสถานที่ ด้านสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน และด้านสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกห้องเรียน ของโรงเรียนอนุบาลสังกัดบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนชนเขตกรุงเทพมหานคร ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและผู้ปกครองพบว่า ภาพลักษณ์ที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ด้านอยู่ในระดับที่เป็นจริงมากทุกด้าน และภาพลักษณ์ที่พึงประสงค์อยู่ในระดับที่พึงประสงค์มาก ยกเว้นด้านสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน และด้านสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกห้องเรียนอยู่ในระดับที่พึงประสงค์มากที่สุด

ภัทริรา ยะสวัสดิ์, (2549:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ภาพลักษณ์โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาภาพลักษณ์ใน 4 ด้าน ได้แก่ กิจกรรม บุคลากร นักเรียน และวัสดุ อุปกรณ์ ตามความคิดเห็นของนักเรียน ผู้ปกครองและครู พบว่าความคิดเห็นของนักเรียน ผู้ปกครอง และครู โดยรวมอยู่ในระดับมากผู้ปกครองที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน และครูที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบภาพลักษณ์ตามความคิดเห็นของนักเรียน

ผู้ปกครองและครู พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยภาพลักษณ์ตามความคิดเห็นของผู้ปกครองสูงกว่าความคิดเห็นของนักเรียน

ภาวิณี จิรกาลวสาน, (2551:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ศึกษาการรับรู้ของผู้ปกครอง ที่มีต่อภาพลักษณ์ของสถานศึกษาเอกชนชั้นพื้นฐาน อำเภอธัญบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ปทุมธานี เขต 2 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้ของผู้ปกครองที่มีต่อภาพลักษณ์ของสถานศึกษาเอกชน จำแนกตามวุฒิการศึกษา อาชีพ ระดับช่วงชั้น และระยะเวลาการก่อตั้งโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1)การรับรู้ของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อภาพลักษณ์ของสถานศึกษาใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสถาบัน ด้านการจัดการ ด้านการกระทำหรือกิจกรรมต่างๆ ด้านศีลธรรม ความดีงาม และด้านบุคลากร โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 2)ผู้ปกครองที่มีวุฒิการศึกษา อาชีพ มีการรับรู้ภาพลักษณ์ของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05)ผู้ปกครองที่มีนักเรียนในระดับช่วงชั้นและระยะเวลาการก่อตั้งโรงเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ภาพลักษณ์ของโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

อุษา งามมีศรี, (2552:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาภาพลักษณ์ของโรงเรียนเอกชน อำเภอพัฒนานิคม จังหวัด การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบภาพลักษณ์ของโรงเรียนเอกชนอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ในด้านความเชื่อถือ ด้านการยอมรับ และด้านคุณลักษณะของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษา อายุ อาชีพ เขตที่อยู่อาศัย และระดับชั้นของนักเรียนในปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 333 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระต่อกัน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ผลการวิจัยพบว่า ภาพลักษณ์ของโรงเรียนเอกชน อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี โดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการยอมรับ อยู่ในระดับดี สำหรับด้านความเชื่อถือและด้านคุณลักษณะของนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับและ ผู้ปกครองนักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน อายุต่างกัน อาชีพต่างกัน และที่มีนักเรียนในปกครองอยู่ระดับชั้นต่างกัน มีความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนเอกชน อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี โดยรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้าน ไม่แตกต่างกันและ ผู้ปกครองนักเรียนที่มีที่อยู่อาศัยอยู่ในเขตอำเภอพัฒนานิคมและที่มีที่อยู่อาศัยนอกเขตอำเภอพัฒนานิคมมีความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนเอกชน อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ด้านความเชื่อถือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ปกครองนักเรียนที่มีที่อยู่อาศัยนอกเขตอำเภอพัฒนานิคมมีความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนด้านความเชื่อถือสูงกว่า ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

2.งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์โรงเรียนที่นักการศึกษาได้ทำวิจัยซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

นิวแมน และเคย์ , (Newman & Key, 1990: Abstract) ได้ทำการวิจัยเรื่องภาพลักษณ์และการวิเคราะห์การรับรู้เกี่ยวกับบุคลิกลักษณะในองค์กรนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารองค์กรนักศึกษายอมรับว่ามีการใช้แผนงานตามนโยบาย และกลยุทธ์ที่มีอิทธิพลต่อทั้งในและนอกองค์กร ผู้บริหารยอมรับนโยบายที่ได้ผลต่อการใช้กลยุทธ์ต่างๆ เช่น การใช้รายละเอียดการสร้างภาพลักษณ์ การสร้างอำนาจและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพล นโยบายที่ได้ผลจะได้รับการยอมรับในแต่ละบุคคล สวิส และแอน (Sewis & Anne, 1990 : Abstract) ได้ทำการศึกษาภาพลักษณ์สถาบันเป็นการศึกษาเฉพาะกรณีสถาบันการศึกษาระดับสูงที่มหาวิทยาลัยจอร์จเมสัน (George Mason University : GMU) ผลการวิจัยพบว่าในระยะ 20 ปีที่ผ่านมาภาพลักษณ์ของสถาบันการศึกษาระดับสูงกลายเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าการแข่งขันระหว่างวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยสำหรับนักเรียน

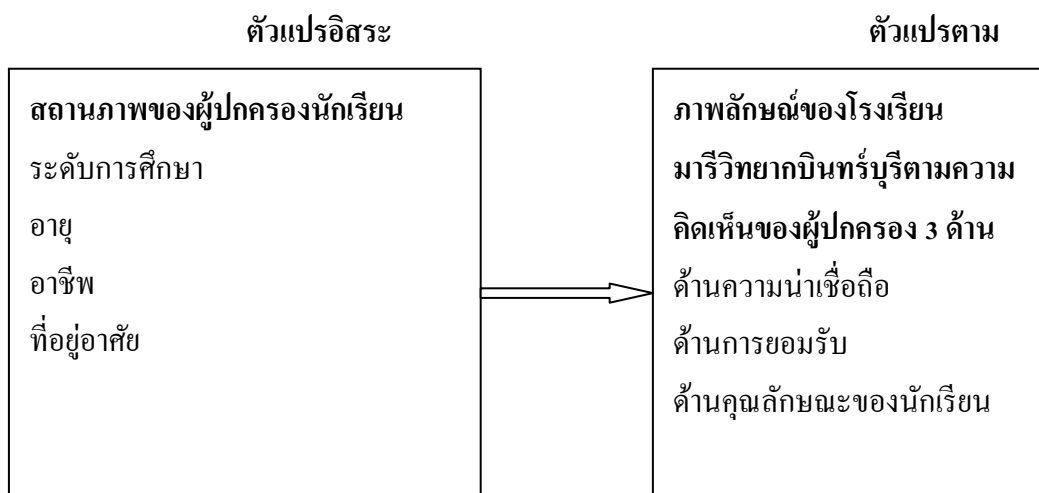
มเซอร์ส , (มะลิวัลย์ ศิริวรรณ, 2542 : 65 ; อ้างอิงจาก Myers, 1991: 178) ได้ศึกษาหลักการจัดภาพลักษณ์ของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของผู้บริหาร เนื่องจากสถาบันการศึกษาระดับสูงโดยวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยลดขนาดลง ขณะเดียวกันการมีภาพลักษณ์เป็นยุทธวิธีการตลาดสำหรับสถาบันที่ต้องการความเจริญก้าวหน้า ผลการศึกษาพบว่ายังหาข้อสรุปไม่ได้ การออกแบบและการจัดการที่ส่งเสริมในด้านการศึกษาระดับสูง ควรจะมีพื้นฐานอยู่กับขอบเขตของทฤษฎีซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ให้แก่สถาบันการศึกษา ยังคงใช้หลักการแนะนำผู้บริหารของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

เวอสัน, (Halverson, 1999 : Abstract) ได้ศึกษาการตลาดของโรงเรียนในท้องถิ่นขนาดเล็กในภาคกลางและภาคเหนือของแคลิฟอร์เนีย ในความคิดเห็นของผู้อำนวยความสะดวกและจุดมุ่งหมายของการศึกษาคั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญมีอาชีพต้องการเข้าใจถึงกลยุทธ์การตลาดต่าง ๆ รวมถึงการทำให้ลูกค้ายังคงอยู่ในความสนใจ ผู้บริหาร โรงเรียนรัฐบาลต้องการรู้และเข้าใจในตัวคู่แข่งพอกับกลยุทธ์การตลาดต่างๆ ในการที่จะปรับปรุงคุณภาพ การศึกษานี้จะระบุให้เห็นถึงระดับต่างๆ ของการนำเอากลยุทธ์การตลาดที่ทางโรงเรียนท้องถิ่นขนาดเล็กนำไปใช้ วิธีการศึกษาโดยการสำรวจความคิดเห็นจากแบบสอบถาม ซึ่งเป็นแบบวัดประมาณค่าของ Likert's scale จำนวน 147 ฉบับ กับผู้อำนวยความสะดวกใน 20 รัฐ ในภาคกลางและภาคเหนือของรับแคลิฟอร์เนีย โดยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 124 ฉบับ พบว่ากลยุทธ์การตลาดได้ถูกนำไปใช้อย่างได้ผลเป็นส่วนน้อย จากตัวอย่างโรงเรียนทั้งหมด ในขณะที่โรงเรียนส่วนใหญ่พยายามจะสร้างชื่อเสียง มีเพียงส่วนน้อยที่พัฒนาหลักสูตรใหม่ หรือ

เสนอทางเลือกต่าง ๆ ให้แก่ครูในการที่จะตอบสนองถึงความต้องการของลูกค้าในโรงเรียนที่ใหญ่กว่าและมีการเติบโตที่ดี มีแนวโน้มมากที่จะใช้กิจกรรมส่งเสริมการตลาดมากกว่าโรงเรียนเล็ก ๆ โดยเฉพาะโรงเรียนที่ตกต่ำแล้ว การส่งเสริมการขายมาในรูปแบบของการเขียนข้อมูลเช่น ใบปลิว, แผ่นพับ, เว็บไซต์, ข่าวแจกและจดหมายข่าว มีการใช้โฆษณาที่เป็นทางการในส่วนน้อย และผลกระทบที่สำคัญที่มีต่อการสมัครเรียนก็คือ สภาพเศรษฐกิจต่างๆ ในพื้นที่นั้นๆ ซึ่งตรงกันข้ามกับโรงเรียนเอกชนหรือโรงเรียนที่บ้าน สิ่งสำคัญที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาก็คือการขาดแคลนบุคลากรและเวลาในการทำให้สำเร็จ อย่างไรก็ตามผู้อำนวยการบางส่วนรู้สึกว่าการขาดบุคลากรเป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจ ส่วนท้องถิ่นต้องการความร่วมมือระหว่างโรงเรียนท้องถิ่นขนาดเล็กด้วยกันรวมถึงกลุ่มชุมชนในการร่วมมือและสนับสนุนกลยุทธ์การตลาด เพื่อสร้างบุคลากรที่มีคุณภาพ และกลุ่มลูกค้าภายในที่เข้าใจ มุ่งเน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระยะยาวทั้งภายในและภายนอก ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับโรงเรียนรัฐบาลขนาดเล็กตอบสนองต่อการแข่งขันในตลาดและคู่แข่งต่าง ๆ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า ภาพลักษณ์เป็นภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจของบุคคลตามความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อองค์กร สถาบัน บุคคล หรือการดำเนินงานเป็นผลมาจากการได้รับประสบการณ์โดยตรงหรือประสบการณ์ทางอ้อมที่บุคคลนั้นรับรู้ ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อสถาบันหรือหน่วยงาน การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องของภาพลักษณ์นั้นมีการศึกษาทั้งในองค์กรที่เป็นของรัฐและเอกชน อาทิ เช่น ภาพลักษณ์และการให้บริการแก่ชุมชนของโรงเรียนมัธยมศึกษา ภาพลักษณ์ต่อสถาบันการศึกษา ภาพลักษณ์ขององค์กรเอกชน โดยมีวัตถุประสงค์ต้องการทราบว่า ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์กรมองหน่วยงานหรือองค์กรอย่างไร อาทิ ผู้ปกครอง ชุมชน ท้องถิ่น มีความรู้สึกนึกคิดต่อระบบการบริหารงานนักเรียนของโรงเรียน การให้บริการแก่ชุมชนของโรงเรียน การให้บริการด้านสังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่น การจัดการศึกษาการส่งเสริมสุขภาพและอนามัยแก่ประชาชน การให้บริการ การบริหาร ความพึงพอใจ มีความเชื่อมั่นศรัทธา ยอมรับในศักยภาพการบริหารของหน่วยงานหรือองค์กรเพียงไร

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาเรื่อง การศึกษาภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ผู้ศึกษาได้กำหนดตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ (Independent variable) และตัวแปรตาม (Dependent variable) ซึ่งนำมาเขียนเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาไว้ ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ คือ สถานภาพของผู้ปกครองนักเรียน ประกอบด้วย

ระดับการศึกษา

ต่ำกว่าปริญญาตรี

ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

อายุ

ต่ำกว่า 40 ปี

41 – 50 ปี

50 ปีขึ้นไป

อาชีพ

รับราชการ

ธุรกิจส่วนตัว

อื่น ๆ

ที่อยู่อาศัย

อยู่ในเขตอำเภอกบินทร์บุรี

อยู่นอกเขตอำเภอกบินทร์บุรี

2. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี

ใน 3 ด้าน ดังนี้

2.1 ด้านความเชื่อถือ

2.2 ด้านการยอมรับ

2.3 ด้านคุณลักษณะของนักเรียน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ ผู้ศึกษามุ่งศึกษาภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยาบดินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนมารีวิทยาบดินทร์บุรี ระดับมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2554 จำนวน 1,100 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนมารีวิทยาบดินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ปีการศึกษา 2554 ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากนักเรียนตามระดับชั้นจนครบจำนวน 285 คน เพื่อเป็นตัวแทนผู้ปกครอง โดยถือว่านักเรียน 1 คน มีผู้ปกครองคนเดียว กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ตามตารางขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครีจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan ,1970:608 อ้างถึงในนวนลอนงค์ บุญฤทธิพงษ์,ระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา. 2552:136.)

ตารางที่ 1 จำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนมารีวิทยาบดินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ประจำปีการศึกษา 2554

ผู้ปกครองนักเรียน (คน)	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	218	56
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	197	51
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	220	57
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	187	48
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	166	44
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	112	29
รวมทั้งสิ้น	1,100	285

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็น แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ ระดับการศึกษา อายุ อาชีพ และเขตที่อยู่อาศัย มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียน มารีวิทากบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ใน 3 ด้าน คือ ด้านความเชื่อถือ ด้านการยอมรับ และด้าน คุณลักษณะของนักเรียน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับภาพลักษณ์โรงเรียน มารีวิทากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบ มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert's Scale) คือ

- 5 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการปฏิบัติมากที่สุด
- 4 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการปฏิบัติมาก
- 3 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการปฏิบัติปานกลาง
- 2 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการปฏิบัติน้อย
- 1 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการปฏิบัติน้อยที่สุด

การสร้างและการทดสอบเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร หนังสืออ่านประกอบ และการศึกษาที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการ สร้างเครื่องมือและปรับปรุงแบบสอบถามโดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำราการศึกษา และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง

2. สร้างแบบสอบถาม โดยการปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของ อูษา งามมีศรี (2552)

3. นำแบบสอบถามเสนอกรรมการที่ปรึกษาค้นคว้าแบบอิสระ ดร.อัมพา ถ้วยงาม อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาตรวจสอบแก้ไข ให้ข้อเสนอแนะด้านความถูกต้องเหมาะสมกับ เนื้อหาสาระ

4. นำเสนอแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้ทรงคุณวุฒิสอบความเที่ยงตรงเชิง เนื้อหา (Content Validity) 5 ท่าน คือ

1.ดร.ชยธิศ กัญหา ศึกษาพิเศษชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา ประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2

2. ผศ.ดร.เสวียน เจนเขว่า อาจารย์ประจำหลักสูตรการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

3. ดร.วรนุช ประνομมิตร รองผู้อำนวยการ โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี

4. นางสาวพนิดา สุขสำราญ ผู้อำนวยการ โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี

5. ดร.อัจฉรา สุขพิบูลย์ ผู้แทนผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการและผู้อำนวยการ โรงเรียนมารีวิทยาอำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี

5. การทดสอบแบบสอบถาม โดยที่ผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาไปทำการทดสอบใช้ (Try Out) เป็นจำนวน 30 ชุด โดยนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน จากผู้ปกครองนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลจากแบบสอบถามมาหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ของ ครอนบาค (Crenbach s alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95

6. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามและนำแบบสอบถามไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างตามระยะเวลาที่กำหนด

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี ถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้ศึกษานำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้สอบถามผู้ปกครองนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ในปีการศึกษา 2554 จำนวน 285 คน

3. ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยได้แบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 285 ฉบับ และสามารถนำไปวิเคราะห์ได้ทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับกลับมา เพื่อทำการวิเคราะห์ประมวลผล โดยใช้คอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อหาค่าตัวแปรที่ต้องการศึกษาดังนี้ดังต่อไปนี้

1. การหาความถี่และสัดส่วนร้อยละ (Frequency & Percentage) โดยการสรุปข้อมูลของ

กลุ่มประชากร ที่ได้จากแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม
ค่าสถิติพื้นฐานร้อยละ (Percentage)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD) โดยการ
วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ของระดับความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี โดยนำ
เสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

3.การวิเคราะห์ค่าความแตกต่างกันระหว่าง เขตที่อยู่อาศัย โดยใช้การวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้
ในการทดสอบค่าที (t – test) ด้วยสูตรในการคำนวณ คือ ($\bar{X}$,ศิริชัย พงษ์วิชัย,2548 : 161)

4.เปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง
จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง ได้แก่ ระดับการศึกษา อายุ อาชีพ โดยนำมาทดสอบความ
แตกต่างด้วยค่าสถิติ F-test เมื่อพบความแตกต่างทดสอบรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ(Scheffe)

5.ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ปกครอง ในการปรับปรุงและพัฒนาโรงเรียน
มารีวิทยากบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี นำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (content analysis) และแจกแจง
ความถี่ของความคิดเห็น

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยใช้ตามเกณฑ์เฉลี่ยของ เบสท์ (Best,1970:190 อ้างจาก
สุริยา เสียงเย็น,2550:67) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ปกครองให้ความสำคัญในการตัดสินใจส่งบุตร
หลานเข้าเรียน อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ปกครองให้ความสำคัญในการตัดสินใจส่งบุตร
หลานเข้าเรียน อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ปกครองให้ความสำคัญในการตัดสินใจส่งบุตร
หลานเข้าเรียน อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ปกครองให้ความสำคัญในการตัดสินใจส่งบุตร
หลานเข้าเรียน อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ปกครองให้ความสำคัญในการตัดสินใจส่งบุตร
หลานเข้าเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาเรื่อง ภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยแบ่งการนำเสนอเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ส่วนที่ 3 การเปรียบเทียบภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จำแนกตามระดับการศึกษา อายุ อาชีพ และเขตที่อยู่อาศัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง

ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองที่ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ระดับการศึกษา อายุ อาชีพ และเขตที่อยู่อาศัยของผู้ปกครองดังรายละเอียดในตาราง

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง

ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง	จำนวน (285)	ร้อยละ
1.ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	92	32.3
ปริญญาตรี	158	55.4
สูงกว่าปริญญาตรี	35	12.3
2.อายุ		
น้อยกว่า 40 ปี	49	17.2
41 – 50 ปี	202	70.9
50 ปีขึ้นไป	34	11.9
3.อาชีพ		
รับราชการ	72	25.3
ธุรกิจส่วนตัว	122	42.8
อื่นๆ	91	31.9
4.เขตที่อยู่อาศัย		
อยู่ในเขตอำเภอภินทรบุรี	117	41.1
อยู่นอกเขตอำเภอภินทรบุรี	168	58.9
รวม	285	100

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ปกครองที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 55.4 รองลงมาคือต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 32.3 น้อยที่สุดคือสูงกว่าปริญญาตรีร้อยละ 12.3 ผู้ปกครองส่วนมากอายุ 41 – 50 ปีร้อยละ 70.9 รองลงมาคือน้อยกว่า 40 ปีร้อยละ 17.2 น้อยที่สุดคือ 50 ปีขึ้นไปร้อยละ 11.9 ผู้ปกครองส่วนมากประกอบอาชีพส่วนตัวร้อยละ 42.8 รองลงมาคือประกอบอื่นๆ ร้อยละ 31.9 น้อยที่สุดคือประกอบอาชีพรับราชการร้อยละ 25.3 ผู้ปกครองส่วนมากอยู่นอกเขตอำเภอภินทรบุรีร้อยละ 58.9 น้อยที่สุดคืออยู่ในเขตอำเภอภินทรบุรีร้อยละ 41.1

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ในภาพรวมและรายด้านดังนี้

ภาพลักษณ์ของโรงเรียน	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับที่
ภาพลักษณ์				
ด้านความเชื่อถือ	4.06	0.37	มาก	2
ด้านการยอมรับ	4.05	0.44	มาก	3
ด้านคุณลักษณะของนักเรียน	4.18	0.38	มาก	1
ภาพรวม	4.09	0.39	มาก	

จากตารางที่ 3 พบว่า ภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้ง 3 ด้าน ภาพลักษณ์ของโรงเรียนตามความคิดเห็นของผู้ปกครองอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านคุณลักษณะของนักเรียน เป็นลำดับแรก ($\bar{X} = 4.18$) รองลงมาคือด้านความเชื่อถือ ($\bar{X} = 4.06$) และด้านการยอมรับอยู่ในลำดับสุดท้าย ($\bar{X} = 4.05$)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี ตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ด้านความเชื่อถือ จำแนกเป็น รายข้อดังนี้

ด้านความเชื่อถือ	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับที่ ภาพลักษณ์
1. โรงเรียนมีความพร้อมของอาคารสถานที่ เช่น ห้องเรียน ห้องน้ำ สะอาด สวยงาม เหมาะสม สำหรับการเรียนการสอน	4.15	0.57	มาก	9
2. โรงเรียนมีอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนทันสมัย	3.99	0.67	มาก	13
3. โรงเรียนมีห้องสมุดที่เอื้ออำนวยต่อการศึกษาค้นคว้าของเด็ก	4.01	0.77	มาก	12
4. มีการจัดสภาพแวดล้อมนอกห้องเรียน เช่น สนามกีฬา สวนหย่อม โดยคำนึงถึงความปลอดภัย สำหรับนักเรียน	3.97	0.74	มาก	15
5. โรงเรียนเปิดหลักสูตรที่ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้ปกครอง	4.09	0.61	มาก	
6. โรงเรียนมีชื่อเสียงด้านการจัดการเรียนการสอน และมีความเป็นเลิศทางวิชาการ	4.39	0.58	มาก	
7. โรงเรียนมีครูที่มีความสามารถด้านการสอนภาษาต่างประเทศ	4.16	0.71	มาก	
8. โรงเรียนมีครูที่มีความสามารถด้านการสอนดนตรี กีฬา	3.99	0.73	มาก	
9. ครูของโรงเรียนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เอาใจใส่ในการสอน	4.23	0.60	มาก	
10. ครูของโรงเรียนมีชื่อเสียงทางด้านวิชาการ	4.15	0.64	มาก	

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ด้านความเชื่อถือ	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับการ ภาพลักษณ์	ลำดับที่
11.ครูของ โรงเรียนปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี อยู่ในกรอบประเพณีและวัฒนธรรมไทย	4.22	0.57	มาก	4
12.ครูของ โรงเรียนมีมนุษยสัมพันธ์และ สัมพันธภาพที่ดีกับผู้ปกครอง	4.25	0.62	มาก	2
13.ครูของ โรงเรียนรักเมตตาดูแลเอาใจใส่ นักเรียนอย่างดี	4.19	0.63	มาก	7
14.โรงเรียนสามารถพัฒนานักเรียนให้เป็นผู้มี ความรู้ มีทักษะในการปฏิบัติงาน	4.21	0.61	มาก	5
15.โรงเรียนสามารถพัฒนานักเรียนให้ปฏิบัติตน ตามหลักธรรมของศาสนา มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์	4.20	0.63	มาก	6
รวม	4.14	3.77	มาก	

จากตารางที่ 4 พบว่า ภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทย์ยากบินทร์บุรีในสายตาของผู้ปกครอง ด้านความเชื่อถือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 6 โรงเรียนมีชื่อเสียงด้านการจัดการเรียนการสอน และมีความเป็นเลิศทางวิชาการ เป็นลำดับแรก ($\bar{X} = 4.39$) รองลงมาคือข้อคำถามที่ 2 ครูของโรงเรียนมีมนุษยสัมพันธ์และสัมพันธภาพที่ดีกับผู้ปกครอง ($\bar{X} = 4.25$) และข้อคำถามที่ 9 ครูของโรงเรียนมีความรับผิดชอบต่อนักเรียนที่ เอาใจใส่ในการสอน ($\bar{X} = 4.23$) ส่วนลำดับสุดท้าย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 4 มีการจัดสภาพแวดล้อมนอกห้องเรียน เช่น สนามกีฬา สวนหย่อมโดยคำนึงถึงความปลอดภัยสำหรับนักเรียน ($\bar{X} = 3.97$)

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทย์วิทยาคมบึงนารางบุรี ตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ด้านการยอมรับ จำแนกเป็น เป็นรายข้อดังนี้

ด้านการยอมรับ	($\bar{x}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับที่ ภาพลักษณ์
1. โรงเรียนเปิดกว้างให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาตามโอกาส	4.03	0.71	มาก	6
2. โรงเรียนรับฟังแนวคิด ข้อเสนอแนะของผู้ปกครองในการจัดการจัดการศึกษา การพัฒนา นักเรียน	4.01	0.63	มาก	7
3. โรงเรียนเอาใจใส่ ให้การต้อนรับ รับฟังข้อมูลของผู้ปกครองในการมาติดต่อ นำประทับใจ	3.99	0.72	มาก	11
4. โรงเรียนดำเนินการติดต่อและประสานงานที่ดีกับผู้ปกครอง	3.98	0.68	มาก	12
5. โรงเรียนให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียน การสอน การดูแลเอาใจใส่นักเรียนได้เหมาะสม	4.08	0.73	มาก	5
6. โรงเรียนส่งเสริม สนับสนุน ร่วมมือในการจัดกิจกรรมของชุมชน	3.97	0.70	มาก	13
7. โรงเรียนมีโครงการบริการชุมชนและสังคมที่อยู่ใกล้เคียง	3.90	0.76	มาก	14
8. โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนร่วมบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม	4.28	0.68	มาก	2
9. โรงเรียนให้บริการต่างๆแก่นักเรียน เช่น น้ำดื่ม อาหาร อุปกรณ์ดนตรี กีฬา การดูแลสุขภาพ เป็นที่น่าพอใจ	4.00	0.73	มาก	8
10. โรงเรียนมีกิจกรรมสานสัมพันธ์ เช่น การเยี่ยมบ้าน การแสดงของนักเรียนที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง	3.84	0.72	มาก	15

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ด้านการยอมรับ	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับการ ภาพลักษณ์	ลำดับที่
11. โรงเรียนนำประสบการณ์ ความรอบรู้ ความ ชำนาญ และภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ให้เกิด ประโยชน์ทางการศึกษา	4.00	0.71	มาก	8
12. โรงเรียนเสริมสร้างนักเรียนให้มีจิตสำนึกเพื่อ ส่วนรวมท้องถิ่นของตนเอง	4.20	0.62	มาก	4
13. โรงเรียนเสริมสร้างนักเรียนให้รอบรู้การ เปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน	4.00	0.63	มาก	8
14. นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนี้มี ความรู้เป็นที่ยอมรับในสังคม	4.25	0.65	มาก	3
15. มีความรู้สึกภาคภูมิใจที่บุตรหลานได้เข้าเรียน ในโรงเรียนนี้	4.32	0.61	มาก	1
รวม	4.05	0.44	มาก	

จากตารางที่ 5 พบว่า ภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยาการบินบุรีในสายตาของผู้ปกครอง
ด้านการยอมรับ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อ
อยู่ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 15 มีความรู้สึกภาคภูมิใจ
ที่บุตรหลานได้เข้าเรียนในโรงเรียนนี้ เป็นลำดับแรก ($\bar{X} = 4.32$) รองลงมาคือข้อคำถามที่ 8
โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนร่วมบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม ($\bar{X} = 4.28$) และข้อคำถามที่ 14
นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนี้มีความรู้เป็นที่ยอมรับในสังคม ($\bar{X} = 4.25$) ส่วนลำดับ
สุดท้าย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 10 โรงเรียนมีกิจกรรมสานสัมพันธ์ เช่น การเยี่ยมบ้าน การแสดงของ
นักเรียนที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง ($\bar{X} = 3.84$)

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรี ตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ด้านคุณลักษณะของนักเรียน จำแนกตามรายชื่อดังนี้

ด้านคุณลักษณะของนักเรียน	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับที่ ภาพลักษณ์
1.นักเรียนเชื่อฟังคำสั่งสอนของครูและผู้ปกครอง	4.29	0.59	มาก	3
2.นักเรียนมองโลกในแง่ดี ปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข	4.32	0.59	มาก	2
3.นักเรียนมีโลกทัศน์กว้างไกล ขวนขวายเรียนรู้ เทคโนโลยีใหม่ๆ	4.26	0.60	มาก	4
4.นักเรียนช่วยเหลือและตั้งใจทำงานที่ได้รับ มอบหมายด้วยความเอาใจใส่ ขยันหมั่นเพียร	4.20	0.64	มาก	7
5.นักเรียนรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นผู้ที่มี การตัดสินใจอย่างมีเหตุผล	4.19	0.61	มาก	9
6.นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองและผู้อื่นได้ เหมาะสมตามวัย	4.25	0.66	มาก	6
7.นักเรียนมีความรู้ในด้านภาษาต่างประเทศใน ระดับน่าพอใจ	3.94	0.70	มาก	15
8.นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว	4.26	0.63	มาก	4
9.นักเรียนมีความสามัคคีในหมู่คณะ	4.35	0.65	มาก	1
10.นักเรียนใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักการอ่าน การค้นคว้า	4.08	0.68	มาก	13

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ด้านคุณลักษณะของนักเรียน	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับการ ภาพลักษณ์	ลำดับที่
11.นักเรียนมีระเบียบวินัย ไม่มีพฤติกรรมที่เป็นผล ให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนและผู้อื่น	4.18	0.64	มาก	11
12.นักเรียนรู้จักสำรวจตน รู้จักกาลเทศะ	4.20	0.66	มาก	7
13.นักเรียนรักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มี สุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี	4.11	0.68	มาก	12
14.นักเรียนรู้จักคอยม มีค่านิยมที่ดีในการบริโภค	4.02	0.68	มาก	14
15.นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีส่วนร่วม ในกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน ชุมชน	4.19	0.62	มาก	9
รวม	4.18	0.38	มาก	

จากตารางที่ 6 พบว่า ภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยาการบินบุรีในสายตาของผู้ปกครอง ด้านคุณลักษณะของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.18$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 9 นักเรียนมีความสามัคคีในหมู่คณะ เป็นลำดับแรก ($\bar{X} = 4.35$) รองลงมาคือข้อคำถามที่ 2 นักเรียนมองโลกในแง่ดี ปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ($\bar{X} = 4.32$) และข้อคำถามที่ 1 นักเรียนเชื่อฟังคำสั่งสอนของครูและผู้ปกครอง ($\bar{X} = 4.29$) ส่วนลำดับสุดท้าย ได้แก่ ข้อคำถาม ที่ 7 นักเรียนมีความรู้ในด้านภาษาต่างประเทศในระดับน่าพอใจ ($\bar{X} = 3.94$)

ส่วนที่ 3 การเปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง
จังหวัดปราจีนบุรี

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง
จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามระดับการศึกษา

ภาพลักษณ์ของโรงเรียน	ต่ำกว่า		ปรีญญาตรี		สูงกว่าปรีญญา		F	Sig
	ปรีญญาตรี				ปรีญญาตรี			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.ด้านความเชื่อถือ	4.17	0.40	4.12	0.35	4.16	0.39	0.75	0.47
2.ด้านการยอมรับ	4.07	0.45	4.02	0.42	4.15	0.48	1.54	0.21
3.ด้านคุณลักษณะของ นักเรียน	4.23	0.38	4.13	0.37	4.34	0.39	5.39	0.05*
รวม	4.16	0.37	4.09	0.32	4.22	0.36	2.73	0.06

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 7 พบว่าโดยภาพรวมภาพลักษณ์ของโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามระดับการศึกษา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าแตกต่างกันในด้านคุณลักษณะของนักเรียน

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบภาพลักษณ์ ด้านคุณลักษณะ โรงเรียนมารีวิทยาอินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
	$\bar{x} = 4.23$	$\bar{x} = 4.13$	$\bar{x} = 4.34$
ต่ำกว่าปริญญาตรี $\bar{x} = 4.23$	-	-	-
ปริญญาตรี $\bar{x} = 4.13$	-	-	0.21*
สูงกว่า	-	-	-
ปริญญาตรี $\bar{x} = 4.34$	-	0.21*	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 พบว่าข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา ในรายด้าน ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยาอินทร์บุรี แตกต่างกับผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยาकिनทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง
จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามอายุ

ภาพลักษณ์ของโรงเรียน	น้อยกว่า 40 ปี		41 – 50 ปี		50 ปี ขึ้นไป		F	Sig
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.ด้านความเชื่อถือ	4.16	0.40	4.13	0.38	4.21	0.31	0.85	0.42
2.ด้านการยอมรับ	4.11	0.43	4.04	0.44	4.05	0.44	0.44	0.64
3.ด้านคุณลักษณะ ของนักเรียน	4.13	0.35	4.17	0.39	4.32	0.37	2.69	0.07
รวม	4.13	0.35	4.11	0.35	4.20	0.29	0.84	0.43

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 พบว่าโดยภาพรวมภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยาकिनทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามอายุ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับ 0.5 ทั้งโดยรวม และรายด้าน

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยาकिनทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง
จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามอาชีพ

ภาพลักษณ์ของโรงเรียน	รับราชการ		ธุรกิจส่วนตัว		อื่น ๆ		F	Sig
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.ด้านความเชื่อถือ	4.09	0.38	4.10	0.34	4.23	0.39	3.80	0.02*
2.ด้านการยอมรับ	3.94	0.43	4.07	0.41	4.12	0.47	3.59	0.02*
3.ด้านคุณลักษณะ ของนักเรียน	4.14	0.41	4.14	0.37	4.28	0.37	4.04	0.01*
รวม	4.06	0.34	4.10	0.33	4.21	0.35	4.47	0.01*

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 พบว่าโดยภาพรวมภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยาकिनทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้าน (ทั้ง 3 ด้าน)

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง
จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	รับราชการ $\bar{X} = 4.06$	ธุรกิจส่วนตัว $\bar{X} = 4.10$	อื่นๆ $\bar{X} = 4.21$
รับราชการ $\bar{X} = 4.06$			0.15*
ธุรกิจส่วนตัว $\bar{X} = 4.10$			
อื่นๆ $\bar{X} = 4.21$			

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ในภาพรวม 3 ด้าน จำแนกตามอาชีพผู้ที่มีอาชีพรับราชการ มีความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มอาชีพอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า เปรียบเทียบ ภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ในด้านความเชื่อถือ ด้านการยอมรับและ คุณลักษณะของนักเรียนมีความแตกต่างกัน จึงทำการวิเคราะห์ผู้ที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheff's Method) ผลดังปรากฏตามตาราง 12 – 14

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบภาพลักษณ์ด้านความเชื่อถือโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามอาชีพ โดยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheff 's Method)

อาชีพ	รับราชการ $\bar{x} = 4.09$	ธุรกิจส่วนตัว $\bar{x} = 4.10$	อื่นๆ $\bar{x} = 4.23$
รับราชการ $\bar{x} = 4.09$			0.14*
ธุรกิจส่วนตัว $\bar{x} = 4.10$			
อื่นๆ $\bar{x} = 4.23$			

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ในรายด้านความเชื่อถือ จำแนกตามอาชีพ พบว่าผู้ที่มิอาชีพรับราชการมีความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มอาชีพอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบภาพลักษณ์ด้านการยอมรับโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามอาชีพ โดยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheff 's Method)

อาชีพ	รับราชการ $\bar{x} = 3.94$	ธุรกิจส่วนตัว $\bar{x} = 4.07$	อื่นๆ $\bar{x} = 4.12$
รับราชการ $\bar{x} = 3.94$			0.18*
ธุรกิจส่วนตัว $\bar{x} = 4.07$			
อื่นๆ $\bar{x} = 4.12$			

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ในรายด้านการยอมรับ จำแนกตามอาชีพ พบว่าผู้ที่มิอาชีพรับราชการมีความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มอาชีพอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบภาพลักษณ์ด้านคุณลักษณะของผู้เรียนโรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตาม
ความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามอาชีพ โดยวิธีการของเชฟเฟ้
(Scheff 's Method)

อาชีพ	รับราชการ $\bar{x} = 4.14$	ธุรกิจส่วนตัว $\bar{x} = 4.14$	อื่นๆ $\bar{x} = 4.28$
รับราชการ $\bar{x} = 4.14$			
ธุรกิจส่วนตัว $\bar{x} = 4.14$			0.14*
อื่นๆ $\bar{x} = 4.28$			

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยากบินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จังหวัดปราจีนบุรี ในรายด้านคุณลักษณะของผู้เรียน จำแนกตามอาชีพ พบว่าผู้ที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มอาชีพอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยาบดินทร์บุรีตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง
จังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามเขตที่อยู่อาศัย

ภาพลักษณ์ของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig
1.ด้านความเชื่อถือ						
ในเขตอำเภอบดินทร์บุรี	117	4.12	0.38	- 0.872	230	0.38
นอกเขตอำเภอบดินทร์บุรี	168	4.16	0.37			
2.ด้านการยอมรับ						
ในเขตอำเภอบดินทร์บุรี	117	4.10	0.41	1.4060	230	0.16
นอกเขตอำเภอบดินทร์บุรี	168	4.02	0.45			
3.ด้านคุณลักษณะของนักเรียน						
ในเขตอำเภอบดินทร์บุรี	117	4.19	0.38	0.092	230	0.92
นอกเขตอำเภอบดินทร์บุรี	168	4.18	0.39			
4.ภาพลักษณ์ของโรงเรียนโดยรวม						
ในเขตอำเภอบดินทร์บุรี	117	4.13	0.35	0.312	230	0.75
นอกเขตอำเภอบดินทร์บุรี	168	4.12	0.34			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15 พบว่า ภาพลักษณ์โรงเรียนมารีวิทยาบดินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง จำแนกตามเขตที่อยู่อาศัย โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน อย่างนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

